

KLASSEKAMPEN

Kr. 1,00.

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

Nr. 7/8 - 1970.

HÖGERE PRISER - VERRE LEVEKÅR

REVOLUSJONÆRT OPPSVING!

»Faren for en ny verdenskrig er framleis til stede og folket i alle land må forberede seg. Men revolusjon er hovedtendensen i verden i dag.»

Mao Tse Tung, 20. mai 1970.
SE MIDTSIDENE.

NKP-LEDELSEN EKSKLUDERER

Den revisjonistiske NKP-ledelsen går stadig mer berserk. Det siste er at Østkant-laget av NKP i Oslo er blitt ekskludert fra partiet. Les intervju med sentralstyremedlem i NKP, Esther Bergerud, side 3.

SEIRE I MIDT-ØSTEN

Begivenhetene i Midt-Østen i den siste tida har brakt med seg store seire for den palestinske frigjøringsbevegelsen. De ulike frigjøringsorganisasjonene står stadig mer samlet.

SE MIDTSIDENE.

Prisøkinga i den siste tida er verre enn på lenge. Ordet DYRTID betegner best situasjonen i dag. Rechnet etter prisene i 1968 har matvareprisene økt med omlag 16 prosent og boutgiftene med ca. 15 prosent.

I-tida etter tariffoppgjøret har borgerskapet forsterket angrepene mot arbeidsfolks levestandard for raskt å hente igjen LO-pampenes fattige 9,5 prosent. De har langt på veg lyktes. Situasjonen i dag viser mer enn noe annet hvor lite tariffoppgjøret var et »godt» oppgjør for arbeidsfolk.

Regjeringa og borgerpressa hevder at oppgjøret er skyld i prisøkinga, at en ikke kan få lønnsøking uten prisstiging, og at det »ikke går an å stoppe prisstiging». Dette er løgn. Når prisøkinga spiser opp lønnstilleggene betyr dette at kapitalistene beholder profitten, og samtidig tusker til seg hele resultatet av den størstille produktivitetsøkinga de med hard hånd har drevet igjennom.

En annen sak er det at prisøkinga ikke kan stoppes uten at arbeidsfolk reiser seg til kamp mot den. Å stole på at borgerskapet passer prisene er å sette bukken til å passe havresekken.

Bare sosialismen kan trygge folkets økonomiske interesser på lang sikt. Men midlertidig kan lønnskampen bedre forholdene. Denne bedringa blir kortvarigere jo mindre motstand forsøkene på å skru prisene i været blir møtt med.

EEC er et forsøk på å forverre forholdene for folket på mer langsiktig basis. Det er derfor riktig å se et nært samband mellom den kampen som i dag må føres mot prisstiging og den mer langsiktige kampen mot EEC.

SE SIDE 5.

EEC - monopolkapitalen mot folket

Den kapitalistiske produksjonen krever stadig mer kapital. Kapitalistenes investeringer må stadig vokse, skal de ikke bli utkonkurrert i kampen om markedet. For å klare å investere nok må kapitalistene suge stadig mer profitt ut av det arbeidende folket og stadig skaffe seg kontroll med større markeder for varene sine.

EEC er et tiltak som springer ut av denne prosessen, og som vil gjøre den enda raskere. EEC betyr nedrivning av markeds grensene i Europa med sikte på at all produksjon i verdensdelen skal baseres på Europa-omspennende monopoler.

Arbeiderklassen har dårlige erfaringer med monopoler. Jo større monopolselskapene blir, desto mer utpekulerte metoder finner de opp for å skru arbeidstempoet i været, og desto hardere motstandere blir de for arbeiderklassens faglige kamp. Forholdene ved de bedrifter i Norge som i dag eies av amerikanske monopoler, gir bud om hva EEC innebærer. Voksende monopolisering betyr også at monopolene får sterkere grep om det borgerlige statsapparatet, og at dette fører en politikk som enda mer aktivt tjener monopolinteressene. Monopolisering betyr også voksende korrumpasjon av de store folkelige organisasjonene, LO, jordbruks- og fiskerorganisasjoner osv. Ledersjiktet i disse organisasjonene knyttes stadig fastere til statsapparatet og får stadig mer oppgaven med å administrere for monopolkapitalen.

Arbeidere i kamp mot EEC i 1962. Kampen fortsetter i dag.

De »frihetene» Roma-traktaten nevner, er økte friheter for monopolistene til å utsuge arbeidsfolk. »Fri bevegelse for arbeidskraft» betyr at monopolistene vil bruke utfattige arbeidsløse arbeidere fra Sør-Europa som brekkstang på det stramme nordiske arbeidsmarkedet og derved bryte ned lønnsnivået. Dette tjener ikke noen del av proletariatet i Europa. Det betyr også at norske småbrukere og fiskere skal bevegelse »fritt» inn i storbyene der arbeidsplassene er. Det betyr at norske arbeidere fra mindre arbeidsplasser skal forflyttes »fritt» til storbyene i Norge, — eller til sentra i Tyskland og Frankrike om dette passer monopolene bedre. »Fri bevegelse for arbeidskraft» er et tiltak for å trolle arbeidsfolk.

FORTS. S. 4

SAUDA-ARBEIDERNE VANT 7 000 Kr. Se baksida

★ KLIPP & KOMMENTAR

BORTEN

Statsminister Borten er «utsett for angrep» for tida. Enkelte journalistar skuldar han med reine ord for å vere dum i skallen. Borten sjolv og tilhengjane hans ser alt som åtak på person. Vi trur ikkje dette er rett. Dersom Borten er naiv, er denne naiviteten politisk klok for Senterpartiet. Åtaka på statsminister Borten er ikkje uttrykk for personforfølgning, men for reelle motsetningar innfor koalitionen.

Dei næringsliberalistiske kreftene i Høgre har alltid gått fullt inn for medlemskap i EEC. Når Senterpartiet no er tvunga med på ferda til Brussel for å få sitje ved regjeringbordet, er det i strid med dei klasseinteressene partiet skal fremje. Senterpartiet er i første rekke eit parti for småborgarskapet. Og EEC-medlemskap er like trugande for småborgarskapet som for arbeidarklassen. Norsk jordbruk vil ikkje vere mykje verdt i EEC.

Korleis skal Senterpartiet fare åt for å halde på røystene til dei mange som ser næringsgrunnlaget sitt truga, samstundes som partiet skal føre gjennom nett den politikken som øydelegg for desse veljarane? I alle fall må ein ikkje vere altfor ivrig etter å godta «politisk samling av Europa». Senterpartiet må for all del ta vare på eit populistisk-grønt ansikt, då kan partiet vone på å bli dømt etter sin tale og ikkje etter sine handlingar.

Sjulekvalane til Senterpartiet og Borten gjeld m. a. om partiet skal halde oppe inntrykket av å vere «ide-parti» og sitje på regjeringsskrakkane heva over klasse-

interessene – eller om det skal vedkjenne seg å representere småborgarskapet og i praktisk politikk ta konsekvensane av det. Så blir utfallet eit både-og. Dei vil både leie Norge inn i EEC og dermed øydeleggje næringsgrunnlaget for bønder og småbrukarar, og dei vil halde dei same folka fast som SP-veljarar. Det skal dei oppnå ved å vere «tvilande».

Blir partiet så sterkt merkt av «tvilen» sin at det kjem til regjeringsskisse? Det vil ikkje vere utenkeleg at partiet finn ei sak å bryte samarbeidet på (spørsmålet om fiskeripolitikken kan bli aktuelt å utnytte) – for at dei parlamentariske ansvaret for EEC-medlemskap ikkje skal tyngje SP for hardt.

I mellomtida driv Borten sitt «naive» spel, der han prøver å dekke til dei verkelege motsetningane. Statsminister Borten er ingen dum politiskar, men med si lefling med kapitalkreftene er han ein farleg politiskar for arbeidsfolk.

REDEGJØRELSE FRA RENSERIGRUPPA AVD. 17 UNION BRUG

«Den aksjonen som nå iverksettes ved bedriften må ledelsen sammen med de myndighetene som gjennom lovgivning har gitt bedriftsledelsen uinnskrenket styringsrett, bære ansvaret for. Når en bedriftsledelse i kraft av sin styringsrett kan drive med vilkårlighet, lovovertrædelser og skjulte represalier i ly av arbeidstvistloven, i trygg forvisning om at noen arbeidsstans i tariffperioden ikke kan finne sted, er det en selvfølge at vi arbeidere må reagere kraftig mot dette.

Møter arbeidernes representanter fram til forhandlingsbordet med sine krav, blir de stadig utsatt for et utilbørlig press med trusel om innskrenking av arbeidsstokken til å godta en kynisk rasjonalisering som ofte går på helsa løs. Det snakkes så vakkert om trivsel og et godt samarbeid, men har ledelsen ved Union bidratt noe til dette? Svaret må bli et avgjort nei.

Det står enhver fritt ved selvsyn å få konstateret at dårlige arbeidsforhold enn ved renseriet skal man lete lenge etter. Neglisjering av sikringsbestemmelser med den følge at arbeidene blir utsatt for unødige fare, larm over faregrensen, dårlig ventilasjon, dårlige kloakkforhold og et elendig renhold og vedlikehold som virker nedbrytende på helse og arbeidsglede.

Som om dette ikke skulle være nok, må arbeidene også betale prisen for ledelsens dårlige planlegging: Bygging av

et renseri som er underdimensjonert og på langt nær holder mål resulterer i en stadig manko på kubb og flis. Dette har ført til et høyt opptrappet arbeidstempo for å holde den av bedriften ønskede produksjon.

Det sier seg selv at det fysiske og psykiske press på arbeiderne må bli stort. Utallige henstillinger fra arbeiderne om bedring av forholdene og krav om et rettferdig lønssystem som gir grunnlag for lønnsregulering i følge tariffoppjøret har ikke ført fram. Man får det inntrykket at bak ledelsens alltid negative holdning ligger en bevisst politikk. De mange tvistene ved renseriet, ledelsens neglisjering av hovedavtalen og en provoserende framferd gjennom mange år er årsaken til situasjonen ved bedriften, og vi imøteser gjerne en eventuell rettsak.»

SIVILTØY PÅ KVELDSPERM

Soldatene ved 4. gardekompani i Huseby-leiren ved Oslo har organisert underskriftskampanje med krav om tillatelse til å gå i sivil på kveldsperm. Soldatene sluttet mannjevnt opp om aksjonen.

I mange år har soldatene over hele landet krevd å få gå i sivil når de har permisjon. Presset fra soldatene ble etter hvert så sterkt at de militære myndighetene måtte gå med på kravet.

Men trass i at hærens avdelinger nå har tillatelse til å gå i sivil på kveldspermisjoner, gjelder ikke dette for gardistene. Permisjonen må i tilfelle være i 24 timer.

Gjennom underskriftskampanjen krever gardistene at det hurtig blir gitt tillatelse til bruk av siviltoys i fritida, og at saken ikke forsinkes av byråkratiske formaliteter.

ORGANISASJONS-KOMITEEN I SF

SF's sentralstyre har funnet ut at partiorganisasjonen er for ineffektiv. Det har derfor bestemt at 1970 skal være et organisasjonsår for partiet. I samband med dette er det nedsatt en «organisasjonskomitee» til å vurdere SF's organisatoriske praksis og struktur. Innledningsvis i sin innstilling tar denne komiteen utgangspunkt i at den er «enig med enkelte sider av den kritikk som SUF ga av SF som organisasjon, og med mange kommunisters syn på SF som preget av en for lite krevende organisasjonsform». Komiteen går inn for at SF-medlemmer

møte mot oppsettinga. At filmen så likevel ikke blei vist, ser vi som en seier for alle som ikke vil at det kjempende vietnamesiske folket skal hånas som «gule svin», og som ser fram til seier i folkekrigen mot USA-imperialismen.

Sjøl om vår linje seira ved at filmen ikke blei vist, gjennomførte vi likevel demonstrasjonen. Aksjonen samla 35 mennesker, og var i all hovedsak vellykka. Talen etterpå summerte opp utviklinga i Vietnam-krigen etter at USA-imperialismen marsjerte inn i Kambodsja, og påviste hvordan juntaen i Saigon undertrykker folket med rene Hitler-metoder.

Den særegne utgava av hippie-kulturen i Haugesund avslørte under demonstrasjonen sterke reaksjonære tendenser. Folk fra de kretsene slo seg sammen med mørkeblå ramp for å provosere og sjikanere demonstrantene. Under disse provokasjonene kom det på nytt fram hvor den borgerlige pressa og politietaten står når det gjelder det anti-imperialistiske arbeidet. Representanter for begge menga seg med provokatørene, og politiet gjorde ingen ting for å beskytte demonstrantene.

Samtidig som vi forteller om denne aksjonen (som ikke vil bli den siste i Haugesund), har vi to ønsker:

at andre som gjennomfører liknende aksjoner forteller om det i Klassekampen, og at Klassekampen gir en sosialistisk analyse av utviklinga i Sørøst-Asia.

bør konsentrere seg sterkt om internt arbeid, og at SF's tillitsmenn i størst mulig utstrekning avslår å delta i utadvendt politisk debatt under henvisning til vedtak om at 1970 er et organisasjonsår».

Mange av komiteens forslag er nok så underlige og tyder på liten praktisk erfaring fra organisasjonsarbeid. F. eks. dette: «Ved nedsettning av hurtigarbeidende komiteer søkes innarbeidet den regel at når disse skal levere innstillinger nedsettes det to komiteer som hver leverer sin innstilling.»

Småpussig er komiteens behandling av spørsmålet om listestilling ved kommunevalg. Det går fram av sentralstyrets arbeidsplan at det i dag – tre år etter siste kommunevalg – ikke foreligger noen forteknelse over SF's kommune-styremedlemmer. Komiteen foreslår harde tiltak:

«2. Lag som stiller på forhånd håpløse lister ved kommunevalg kan suspenderes for et tidsrom av et år. Medlemmer av slike lag kan bare ha medlemskap direkte til landspartiet.

3. SF's sentralstyre skal innen tre år etter avholdt kommunevalg ha oversikt over hvilke SF-medlemmer som har kommunale verv.

4. Lykkes det ikke SF's sentralstyre å skaffe seg slik oversikt som nevnt under pkt. 3, skal landsstyret suspendere sentralstyret og innkalle til et ekstraordinært landsmøte.»

Etter dette kommer sentralstyrets innstillinger til forslaga:

«Sentralstyret vedtok mot 1 stemme ikke å tiltre forslaget i pkt. 2.

Sentralstyret er enig i forslaget i pkt. 3, men mener at dette må gjøres langt raskere.

Pkt. 4: ????????

Vi trur ikkje det er tilfeldig at SF er et parti preget av slik organisasjonsmessig mangel på effektivitet at sjøl slike enkle oppgaver blir for vanskelige å løse. Vi trur det kommer av at SF-ledelsen ikke tar på oppgava si med det alvor som er nødvendig for å skape en organisasjon som tjener folket, og vi kan forstå at medlemsmassen er så lei av SF-ledelsens orkesløse kaving, at de ikke gidder svare på sjøl de aller enkleste henvendelser.

VESTLANDSPLANEN I MOTBØR

Landsdelsplanane fører fram ein politikk som tek sikte på å samle folk og industri i få, store sentra. Busetnaden skal i første rekke tilfredsstillende dei krava storindustrien set. Berre i slike sentra kan ein rekne med nye arbeidsplassar.

Komiteane hadde til mandat å gjere framlegg om ein busetnadsstruktur som både tok samfunns- og bedriftsøkonomiske omsyn og omsyn til trivnad for folket. Det komiteane har gjort er å ta utgangspunkt i dei bedriftsøkonomiske krava til storindustrien. Resultatet for folk flest – at bygdesamfunna vil bli raserte og at folk må flytte inn til byen som billeg arbeidskraft – vert så kalla trivsel og velferd.

Kringom på bygdene på Vestlandet har det etter kvart vakse fram ein aukande motstand mot desse planane. Ikkje minst har motstanden vakse fram i dei stork som vert sterkast truga av planen. Også på industristadene der bedriftene skal byggjast ut ser folk etter kvart farane ved å knyte lokalsamfunnet sin økonomi så tett til ei hjørnebedrift. Folk som bur i kommunane Ølen, Etne og Sveio vil få merke kva det tyder å bli «frigiort arbeidskraft». Der har det i vinter vore arrangert eit stort seminar, som munna ut i hard kritikk av Vestlandsplanen.

Mange andre stader i Hordaland og Sogn og Fjordane har planen vore drofta og kritisert på møte. Etter kvart vil det bli prøvd å føre motstanden inn i organiserte former. Forhandlingane med EEC vil og gjere det aktuelt å setje dette i samband med motstand mot verdensplanen EEC.

Når ei avis er kommet vel igang, må den skjottes samvittighetsfullt og bra. Dette har leserne like stort ansvar for som redaksjonen. Det er svært viktig at leserne sender inn forslag og skriver korte brev og artikler, som viser hva de liker og hva de ikke liker. Dette er den eneste måten man kan sikre avisas framgang.

Mao Tsetung.

Gave til «Klassekampen»

Fra en kamerat i NKP har vi mottatt 20 kroner som vi kvitterer for. Samtidig oppfordrer vi andre til å følge hans gode eksempel.

FRITT NORGE

Organ for Kampanjen Norge ut av NATO, Boks 1578, Vika, Oslo 1.

POLITIPROVOKATØR I SIVIL

I forrige nummer brakte vi bilder av en del SIPO-folk som var svært aktive med fotografering og filming under demonstrasjonen utenfor Tinghuset i Oslo den 27. mai. Samtidig oppfordret vi leserne til å skaffe fram navn på dem som åpenbart arbeider for SIPO.

Takket være aktiv innsats og godt arbeid av våre lesere kan vi giengj navnet på sivilisten som aktivt provoserte demonstrantene.

Leif Hansen, 30–35 år, 180 cm høy. Han arbeider i politiets trafikavdeling.

Derved er det klart at det ikke bare er SIPO's folk i politiet som jakter på progressive. Også sivilt ordenspoliti blir satt inn for å provosere de som demonstrerer.

OSLO FILMKLUBB

Oslo Filmklubb har nylig hatt generalforsamling etter å ha fulgt ei markert progressiv linje våren 70. Det nye styret vil følge opp linja til det forrige styret, og vil dra erfaringer fra virksomheten da. Her kan en merke seg at det i beretningas avsnitt om «kritikk og sjølkritikk» heter: «Ønsket om å bruke filmen i arbeiderklassens tjeneste førte til et for brått brudd med den gamle program-politikken.

Følgelig vil det nye styret ta sikte på å trekke til seg deler av den gamle medlemsmassen ved siden av folk som allerede har forstått betydningen av å bruke filmen i folkets tjeneste.

At styret fortsetter linja fra våren, betyr at det fortsatt vil legge hovedvekt på innholdet i filmen. Dette i motstrid med den tidligere kulturradikale linja som la hovedvekt på formen, på estetikk og teknikk. Diskusjonen i samband med filmvisinga vil bli lagt opp i tråd med dette.

En vil videre søke å legge forholdene bedre til rette for kritikk og initiativ fra medlemmene overfor styret. Enheten på generalforsamlinga var stor, og det nye styret ble valgt enstemmig.

Den første serien i høstens program består av filmer som tar for seg «skjevheter i samfunnsutviklinga», uten å ta noe klart standpunkt til sin egen kritikk. En av disse er «Bussen» med Leif Juster.

Videre blir det vist asiatiske film, bl. a. film fra Folkets Kina, fra frigjøringskampen i Laos og en Samurai-western. Det arbeides med å skaffe film fra Argentina, Brasil, Kuba og Uruguay. En viktig del av programmet vil være filmer fra Tyskland for Hitler. To filmer fra den tyske sosial-realismen er sikre: «Alexander-Berliner Platz» og «Fiskerens opprør».

Arbeiderklassens aktuelle kamp og dens problemer blir tatt opp. Klubben vil vise film fra Norgas-streiken og Kiruna-konflikten.

Progressive bør vise høstens program oppmerksomhet. Alle over 16 år kan bli medlem.

BREV & KRITIKK

KRITIKK

Vår gruppe har hatt Klassekampen nr. 6 oppe til diskusjon og vil rette kritikk mot oppslaget om Sauda-arbeiderne. Vi synes oppslaget burde vært mer utfyllende. Spesielt etterlyser vi mer stoff om måten arbeiderne organiserte seg på under streiken. Vi veit at denne organiseringa på mange måter bar i seg små kimer til folkets organisering under proletariatets diktatur. Den viste noe av den skaperkraft folket kan utfolde når noe av den kapitalistiske tvangstrøya lettes på.

A. B. Oslo.

Redaksjonen er enig i kritikken.

★ «LAVPANNET PROFIL»

I «Klassekampen» nr. 6/1970 leser jeg i en omtale av «Profil» at den positive utviklingen i det ikke har økt «tidsskriftets popularitet i borgerpressa. Dels er det blitt fortida, og dels angrepet. «Arbeiderbladet» skaffet fram anarkisten Kaj Skagen for å annelde siste nummer og klaget på «kvaliteten», under tittelen «Lavpannet Profil». –»

En liten korreksjon: Det Arbeiderbladet «skaffet fram», var sin ordinære tidsskriftanmelder Petter Larsen, som gav nummeret en positiv omtale og anbefalte det brukt i gymnasetts litteraturundervisning som motvekt mot det elevene får servert der.

Kaj Skagens innlegg var et i n l e g g, og ingen anmeldelse; redaksjonen gjorde intet for å «skaffe det fram». Det kan diskuteres om det burde ha blitt trykt.

Med hilsen Willy Dahl

★ «GREEN BERETS» I HAUGESUND

Den 19. juni hadde kinostyret her i Haugesund planer om å sette opp fascistfilmen «The Green Berets». FNL-gruppa i byen planla demonstrasjon og protest-

27 ekskludert fra NKP

Intervju med sentralstyremedlem i NKP, Esther Bergerud

Kampen i NKP er ytterligere tilspisset. Nylig ekskluderte revisjonistledelsen i partiet Østkantlaget, som var det største laget partiet hadde i Oslo. Eksklusjonen skjedde ved at 27 personer mottok stensilert brev fra distriktsstyret som ikke lenger betrakter dem som medlemmer av NKP. Begrunnelsen for eksklusjonen er bl. a. at Østkantlagets flertall konsekvent har støttet tidsskriftet RØDE FANE. De har alle arbeidet aktivt for å gjenreise NKP som et revolusjonært klassekampparti.

Vi har bedt Esther Bergerud, som ved siden av avdøde Bjarne Rolstad, er det eneste medlem i NKP's sentralstyre som hele tida har støttet RØDE FANE'S linje i partiet, om å kommentere dette:

— Eksklusjonene kom for så vidt ikke som noen overraskelse. De må ses i sammenheng med kampen som for tida pågår i vårt parti om NKP skal være et revolusjonært parti eller et venstresosialistisk haleheng til DNA. Det revisjonistiske flertallet i vår partiledelse har sviktet grunnleggende marxist-leninistiske prinsipper, bl. a. i spørsmålet om proletariatets diktatur. De har brutt partiets lover og vedtekter på en rekke punkter, nedlagt arbeidet i Kampanjen Norge ut av NATO og i Solidaritetskomiteen for Vietnam, gått inn for kapitalsammenslutningen NORDØK, søkt å vinne gehør for LO's samarbeidslinje i vårt parti og endelig avvist og fordømt ethvert samarbeid med revolusjonære organisasjoner som SUF (m-l) og ML-gruppene.

Resultat: Vårt parti har ikke lenger ledelse i noe som helst. I den kampen som de fagorganiserte arbeidere har reist på en rekke arbeidsplasser, har vår partiledelse ikke bare manglet evnen til å lede kampen, men i enkelte tilfeller også viljen. I en tid da arbeiderklassen har begynt å heise opprørsfanen mot den kapitalistiske undertrykkningen og mot LO-byråkratiet, foran en truende krise da arbeiderklassen mer enn før trenger et kommunistisk partis ledelse, har revisjonistene fratatt arbeiderklassen denne ledelsen, berøvet dem deres nødvendige redskap. Dette har naturlig nok ført til opposisjon i partiet, en opposisjon som ledelsen har forsøkt å kvele på forskjellige måter, noe som har nødvendiggjort organisering av kampen gjennom Marxist-Leninistisk Front i NKP. Fronten vedtok også en politisk plattform som er det politiske grunnlaget for den videre kampen.

— Hvorfor retter revisjonistledelsen støtet mot Østkantlaget?

— Østkantlaget har konsekvent kjempet for en revolusjonær linje i partiet, bl. a. som medutgiver av RØDE FANE. Siden jeg var en av dem som tok initiativet til utgivelsen av tidsskriftet vil jeg redegjøre litt for hensikten med dette. På partiets landsmøte i 1968 ble det vedtatt å nedsette en komite for å utrede en revidering av partiets prinsipp-program. Programmet er utformet av høyrefløyen i partiet og danner det

Esther Bergerud

ideologiske grunnlaget for den revisjonistiske utartingen. I følge landsmøtevedtaket skulle det revisjonistiske programmet sendes ut til diskusjon i grunnorganisasjonene, men så langt kom det aldri. Sentralstyret oversendte saken til opplysningsutvalget som direkte saboterte hele landsmøtevedtaket, med sentralstyrets stilltiende velsignelse.

Det ble overhodet ikke holdt møter i den hensikt å utarbeide et nytt programforslag. Dette er et meget grovt brudd mot partiets lover, og det var på bakgrunn av dette lovbruddet at utgivelsen av RØDE FANE tok til — for å fremme diskusjon om partiets politiske linje.

Østkantlaget har støttet utgivelsen, og siste årsmøte fastholdt støtten. Distriktsstyret underkjente årsmøtet, og innkalte til et nytt som opprettholdt vedtakene fra det første. Etter at avstemmingen var foretatt, oppfordret distriktsstyrets formann mindretallet — 12 stk. — til å bli igjen. Det organiserte seg deretter som et «nytt Østkantlag». Altså — en organisert fraksjon etter initiativ fra distriktsstyret. Deretter mottok flertallet i Østkantlaget et brev hvor distriktsstyret krevde svar på spørsmålet om medlemmene ville følge partiets lover og vedtekter. Flertallet i Østkantlaget hevdet selvsagt —

med rette — at distriktsstyret hadde brutt partiets lover ved å sette et lags flertallsbeslutning ut av kraft, og ved å godkjenne at et lite mindretall av laget konstituerte seg med ny formann, sekretær etc. Medlemmene vedtok et fellessvar som gjorde det klart at de ikke kunne akseptere en slik beslutning. Dette svaret ble underskrevet av flertallet, 27 partimedlemmer — de samme som partiledelsen nå har ekskludert.

— Fordi den ikke lenger våger, og vel heller ikke makter å kjempe mot en enhetlig samling av revolusjonære medlemmer i partiet?

— Ja, jeg tror en kan si det slik. Eksklusjonene gjenspeiler den desperate situasjonen revisjonistledelsen befinner seg i. I 1966 kjempet partimedlemmer mot den såkalte Vogt-fløyen, hvis åpenbare hensikt var å legge NKP under Arbeiderpartiets ledelse. Men den gangen var det fra ledelsens side ikke snakk om eksklusjoner. Reidar T. Larsen gjorde det tvert imot klart at eksklusjoner var en tilbaketrukket metode for partiet. Politikken Vogt-fløyen kjørte fram var da heller ikke uforenlig med den som framelskes av den nåværende ledelsen. Eksklusjoner var kort sagt ikke nødvendigvis revisjonistiske. I dag er det imidlertid ikke snakk om konflikter mellom forskjellige borgerlig-revisjonistiske grupperinger. Det er hard kamp mellom revolusjonære partimedlemmer og revisjonistene.

— Er partilagene underrettet om de tiltak Reidar T. Larsen & Co. har satt i verk?

— Det er de. Men et brev som er sendt ut til alle lag i landet inneholder feilaktige og usanne opplysninger. Partimedlemmene oppfordres imidlertid til å komme med sine kommentarer, og jeg tror de vil gjøre det. Vi kan nok slå fast at kampen mellom revolusjonære og revisjonister i NKP ikke er slutt i og med eksklusjonen av flertallet i Østkantlaget.

Kampen mot borgerlig innflytelse i det kommunistiske partiet er ingen ny foreteelse, hverken i vårt eller andre kommunistpartier. Ingen er mer bevisst enn borgerskapet hvor farlig det er for dem at arbeiderklassens kamp er ledet av et kommunistisk parti. Klassefiendens primære mål er å knuse det kommunistiske parti, og i den hensikt tar den i bruk alle metoder. En av metodene for å lamme partiets handlekraft er å oppsmuldre partiet innenfra ved å tilføre det borgerlig tenkning gjennom dertil egnede redskaper. I så måte har revisjonistene i vårt parti høyst velkjente og beryktede forgjengere.

Men kommunistenes historie viser også at de borgerlige agenters herredømme i partiet alltid er av midlertidig karakter.

Vi — marxist-leninistene i NKP vil fortsatt kjempe for å gjenreise arbeiderklassens kommunistiske parti, fortsette den kampen som er blitt ført av marxist-leninistene i partiets snart 50-årige historie, føre videre partiets ærerike revolusjonære tradisjoner.

Arbeiderklassen trenger et kommunistisk partis ledelse. Det er alle partimedlemmers plikt å kjempe for at NKP blir dette partiet. Derfor må vi stille oss solidarisk med de ekskluderte medlemmer av Østkantlaget, og støtte dem i deres kamp.

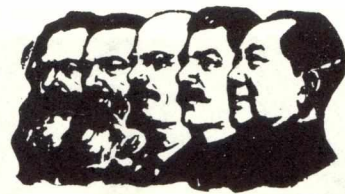
Politisk plattform for ML-FRONT I NKP

I forrige nummer nevnte vi at marxist-leninistene i NKP nå har organisert kampen mot revisjonistledelsen. En rekke revolusjonære medlemmer har avholdt to viktige konferanser i Oslo hvor en politisk plattform for fronten ble vedtatt.

Plattformen slår fast at den strategiske hovedfienden i vårt land er monopolkapitalismen, men «den taktiske hovedfienden er revisjonismen». Videre påpekes det at arbeidet med å skape en revolusjonær ledelse for arbeiderklassens kamp er i sin begynnelse. Om den revisjonistiske utartingen i NKP sier plattformen: «(det) har i alle etterkrigsår foregått en kamp mellom to hovedlinjer: en ærlig revolusjonær linje, og forskjellige utgaver av en i hovedsak opportunistisk og borgerlig-demokratisk linje». Motsetningen mellom den revisjonistiske ledelsen og marxist-leninistene i partiet

har etter hvert fått en antagonistisk karakter. Derfor vil en seier for marxist-leninistene bety et fullstendig og definitivt brudd med revisjonismen, «sfornyelse av partiets kadre, og en altomfattende gjenreisning av Norges Kommunistiske Parti i samarbeid med alle andre marxist-leninistiske grupper utenfor partiet». En fortsatt revisjonistisk dominans i partiet vil bety fullstendig ødeleggelse av NKP. Derfor må det bygges et kommunistisk arbeiderparti, basert på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Og, fastslås det: «I et slikt partibyggende arbeid vil det for oss være absolutt en nødvendighet å samordne kreftene med andre marxist-leninistiske organisasjoner.»

Plattformen er gjengitt i juli-nummeret av RØDE FANE, og vi anbefaler alle som deltar i eller sympatiserer med det partibyggende arbeidet, å studere dette viktige dokumentet nøye.

KLASSEKAMPEN

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

BOKS 6159 ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIROKONTO 20 66 99.

ABONNEMENTSPRISER: Kr. 12,—pr. år — halvår kr. 6,—.

Gruppeabonnement (min. 5 stk.) kr. 10,—pr. ab.

KLASSEKAMPEN utgis av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktør og ansvarlig utgiver: Sigurd Allern.

Adresse: Observatorieggt. 12. Oslo 2. Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

KOMMUNISTENE OG FOLKET

«Folket og bare folket er den drivkraft som lager verdenshistorien.» (Mao Tsetung)

I dette sitatet fra Formann Mao ligger det som må være utgangspunktet for enhver revolusjonær kommunist: Tillit til det arbeidende folket og forståelse av at massene er de virkelige heltene. Bare folket kan gjøre revolusjon og innføre sosialismen.

Derfor er det intet kapitalistene frykter mer enn bevegelse fra folkets side. Kapitalistene og staten deres oppfatter enhver virkelig masseaksjon som en mulig spire til egen undergang. Når folket rører på seg, skjelder kapitalistene for sitt diktatur over folket.

Det norske folkets kamp mot undertrykking har det siste halvåret fått et kraftig oppsving. I samband med dette har marxist-leninistene vært til nytte for massene gjennom å stake opp riktige prinsipper for arbeidet, og de har bidratt med mye jordnært arbeid. Marxist-leninistene har vunnet tillit hos store deler av massene og trukket til seg en mengde nære venner og sympatisører.

For å kunne føre folkets kamp fram til varig seier, til sosialismen, har de norske marxist-leninistene stilt oppgaven å bygge et revolusjonært kommunistisk parti. Denne oppgaven går vi til med forståelse av at «massene er de virkelige heltene» fordi vi alene ikke kan skape et kommunistisk parti. Uten tillit blant folket, uten nær tilknytning til folkets interesser og behov, vil vårt arbeid uvegerlig kunne bli «et fruktesløst strev av en liten hop personer». En kommunistisk bevegelse uten tillit hos folket vil være dødsdømt.

Begår vi — de organiserte marxist-leninistene — i dag feil som hindrer oss i bygginga av det kommunistiske partiet? Når vi tar opp dette spørsmålet i «Klassekampen», er det for å trekke fram en del av marxist-leninistenes praksis som vi med hjelp fra våre venner og sympatisører mener kan rettes opp. Vi henvender oss derfor i første rekke til alle dem som gjennom kampen har skjønnet betydningen av at folket ledes av et organisert, revolusjonært kommunistisk parti, og som ønsker å delta aktivt i dette arbeidet.

FORHOLDET TIL MARXIST-LENINISTENES NÆRE VENNER

Hvilke er den marxist-leninistiske bevegelsens viktigste feil i dag? Vi vil hevde at det i første rekke er de revolusjonære kommunistenes mangel på virkelig tiltro til massens evner og skaperkraft. Det finnes i dag en skare av uorganiserte, progressive arbeidere, studenter, clever og intellektuelle som har deltatt i systematiske studier av den marxist-leninistiske teorien. Slike studier må, for å kunne tjene folket, forbindes med handling. Men har marxist-leninistenes venner og sympatisører blitt trukket helt med i det praktiske politiske arbeidet? Hvor ofte skjer det at de «får lov» til å ta del i marxist-leninistenes politiske diskusjoner? Vi tror det gjerne skjer usystematisk og ofte for sjelden. En slik holdning betyr mistro og ikke tillit, sjøl til den mest framskredne delen av massene. Holdningen hindrer også rekrutteringa til den marxist-leninistiske bevegelsen.

Folk som hindrer tilgangen på «friskt blod fra proletariatets rekker», fører en politikk i strid med kommunismen. Ved kritikk av slike tendenser kan marxist-leninistenes venner hjelpe ML-bevegelsen med å rette på og forebygge slike feil.

TENDENSER TIL ISOLASJON

Den delen av marxist-leninistene som tidligere var knyttet til SF, har ført en langvarig kamp mot en dårlig arv fra denne tida: den liberalistiske arbeidsstilen. Det har vært nødvendig for dem å utvikle et omfattende indre organisasjonsliv med hardt arbeid, mange regelmessige møter osv. Dette arbeidet har alt gitt store resultater.

Men i samband med dette har det også forekommet en del tilbakegang. I dag merkes en viss tendens til isolasjon: En del kommunister treffer ofte få andre enn kommunister. Enkelte lesere kjenner sikkert ML'eren som «ikke har tid» til å slå av en prat etter jobben eller gå ut en kveld. Eller holdningen: «Jeg er blitt kommunist, men sekta mi er håpløst borgerlig», dvs. bare jeg, den utvalgte, kan bli kommunist.

For alle som i dag ønsker å delta i bygginga av et kommunistisk arbeiderparti, er det viktig å bekjempe alle utvekster som hindrer at marxist-leninistene «gror røtter i massene». Å føre masselinja, kjenne og tjene massenes behov er umulig uten en nær kontakt med massene i det daglige livet. Alle brudd på denne linja svekker de organiserte kommunistene, og derfor svekker den også folkets kamp.

TILTRO TIL MASSENE — TILTRO TIL PARTIET

Trass i skjerpning av klassekampen og styrking av ML-bevegelsen finnes det altså ennå viktige sekteriske feil i de revolusjonære kommunistenes arbeid. Men det dreier seg ikke her om den sekterismen borgerskapet og revisjonistene beskylder oss for. De hevder at marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning er sekterisk i seg sjøl. Overalt viser vår erfaring: Der marxist-leninistene fører ei riktig masselinje, har også den kommunistiske

Forts. side 10

SJØLKRIKIKK

Forrige nummer av «Klassekampen» kom først ut i slutten juni måned, dvs. 3 uker etter de opprinnelige planene. Dette fikk en rekke skadelige konsekvenser. For det første ble marxist-leninistenes propaganda og agitasjon for Sauda-arbeidernes rettfærdige streikekamp begrenset og forsinket. «Klassekampen» sviktet derfor en viktig oppgave i støttearbeidet og i den politiske kampen mot borgerskapets fordreining av konfliktens og kampens innhold. For det andre førte forsinkelsen til at «Klassekampen»'s faste kjøpere ikke fikk avisa på det tidspunktet de hadde reknet med og ønsket å lese den. Og for det tredje betydde forsinkelsen at våre mange og trofaste selgere fikk vanskeliggjort sitt arbeidsopplegg.

Redaksjonen i «Klassekampen» vil rette skarp sjølkritikk mot sin arbeidsstil for dette bruddet på masselinja i avisarbeidet. Først og fremst var årsaken til forsinkelsen manglende grep på planleggingen av nummeret. Da redaksjonen samtidig fikk arbeidskapasiteten redusert, og ikke klarte å løse de problemene dette skapte gjennom tilføring av nye krefter, fikk liberalismen i redaksjonen alvorlige konsekvenser.

Dette viser at redaksjonen ennå ikke har tillempet kommunistiske prinsipper når det gjelder metodene for arbeid. Gjennom kritikk og sjølkritikk og studier i Mao Tsetungs anvisninger om metodene for ledelse, har redaksjonen truffet tiltak som skal hindre liknende feil i vårt arbeid framover. Vi ser det som vår nåværende hovedoppgave å sørge for at avisa kommer ut til fastsatt tid hver måned.

Vi takker de mange lesere som gjennom hard kritikk av forsinkelsen har hjulpet redaksjonen til å ta dette spørsmålet alvorlig opp.

Red.

Den norske monopolkapitalens løpegutt under EEC-forhandlingene, Sverre Stray, sammen med (fra v.) utenriksministrene Gaston Thorn (Luxembourg), Walter Scheel (Vest-Tyskland) og Maurice Schumann (Frankrike)

Noreg inn - jordbruket ut!

Landbruket har strukturproblem, heiter det i landsdelsplanane. Svaret som vert gjeve på desse «strukturproblema» i Vestlandsplanen t. d. er at frå no av skal det satsast på bruk som ikkje er mindre enn 100 da, det er ei såkalla «konkurrensedyktig enhet».

EEC si plan for å «utvikle» jordbruket seier at «ei utviklingsdugande brukseining er eit bruk som kan sysselsetje minst to heilårsarbeidarar med maksimalt 2300 arbeidstimar årleg, og som har ei brutto inntekt på 70.000-90.000 n. kr.». Planen inneber vidare at 50 millionar da skal takast ut or produksjonen og 6-9 millionar bønder skal slutte i jordbruket.

Dei norske landsdelsplanane har slege inn på den same leia som EEC ved at det skal leggjast reine bedriftsøkonomiske rettningslinjer til grunn for jordbruket. Berre desse planane vil åleine føre til ei gjennomgripande omforming av dei norske bygdesamfunna. Likevel er det lett å sjå at norsk medlemskap i EEC vil få enda alvorlegare følgjer for jordbruket vårt.

I 1963 vart det rekna med at dersom prisnivået i EEC skulle gjerast gjeldande ville det føre med seg ein nedgang på ikring 20 prosent av inntektene i jordbruket. Jordbruksorganisasjonane rekner i dag med at inntektssvikten i jordbruket vil kome opp i nærare 50 prosent dersom Noreg ikkje får «varige særordningar». Dei seier sjølve at med så stort inntektstap vil det vere uråd å drive jordbruk her i landet.

Frå EEC si side er det fleire gonger det siste året sagt frå at Noreg ikkje kan rekne med å få varande særordningar for

jordbruket. Overgangsordningar vil det sjølsagt verte, men føresetnaden for dei er at «strukturproblema i næringa» skal bøtast på i det tidsrommet overgangsordningane gjeld. Då må det altså utarbeidast nye landsdelsplanar.

Meininga med jordbrukspolitikken til EEC er å drive gjennom konsentrasjon av produksjonen der dei naturlege føresetnadene er best. Produksjonen skal skje på store einingar. Dermed kan ein «frigjere» arbeidskraft til andre næringar.

Ein slik politikk har fleire følgjer. For folk som vert tvinga ut or jordbruket vil han føre med seg at dei møter alle vanskane som er knytte til det å vere lågløna arbeidskraft i industrien. Det vil og verke til at arbeidsmarknaden blir fylt

av ikkje-faglært arbeidskraft, noko som vil halde lønene nede for industriarbeidarane.

Vi har alt i dag ei stor gruppe av nye jordlause husmenn. Dei har enno bruket som heim, men freistar eit brakkeliv i byen heile veka, eller og reiser dei lange vegar til og frå arbeidet og får på den måten ein arbeidsdag som skulle høyre heime i ei anna tid.

Desse vil få selskap av mange dersom det blir innført EEC-ordningar i jordbruket. Alle dei som no sit med småbruket sitt vil bli tvinga inn i det same tilveret. Så kan kloke politikkarar gråte falske tårer og preike distriktsutbygging. Dei nye jordlause husmennene får ikkje betre kår av den grunn.

EEC - døden for norsk jordbruk

Rik på import?

Kan Noreg importere så mykje matvarer at landet blir rikt berre på det?

Det synest i alle fall dei å meine som har skapt myten omkring matvareprisane dersom landet kjem med i EEC. Det blir agitert kritikkløst med at prisane her i landet er så høge at det beste ville vere å importere så mykje som mulig. Då ville vi få så mykje billigare mat.

Myteskapparane «gløymen» at auka import berre kan skje parallelt med auka eksport. Kva skal vi då eksportere så mykje av at landet kan føre inn alt vi

treng av korn, smør, kjøt og melk? Korleis skal produksjonen aukast så sterkt at samla utførsle gjer det mulig å føre inn så mykje meir?

Arbeiderklassen kjenner svaret. I alle år har arbeidsfolk røynt at når «vår betalingsevne overfor utlandet» skal styrkjast, så har det ført til hardare utbygging av dei som skaper verdiane landet (dvs. kapitaleigarane) skal selje. Skal importen aukast, må og effektiviteten og utsvetninga av eksportnæringane aukast.

Det er keisarens nye klær. Reknestykket går ikkje opp.

Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene)s organ

RØDE★GARDE

Nytt, stort spesialnummer om ALBANIA

Fiskeripolitikk i EEC: Konserna overtar

Frå 1. november i år skal fiskeripolitikken i EEC fastleggast, frå då skal det gjennomførast felles marknad for fisk og fiskeprodukt.

På 5 år skal nasjonale fiskerigrensar bort. I denne perioden skal fiskerigrensa vere på 3 mil. (Noreg har i dag 12 mils fiskerigrense.) Denne overgangsordninga skal gi landa tid til å løyse «strukturproblema» i næringa, dvs. dei skal legge til rette for ei gjennomgripande strukturrasjonalisering og endre lover og føresetnader i samsvar med prinsippa om fri etableringsrett. Slike ordningar som t. d. at berre aktive fiskarar kan eige fiskefartøy, må avskaffast. Her som i andre næringar skal kapitalinteressene få fritt spelrom.

Innanfor den «ytre grensa» på 12 mil

kan kvart land vedta å sette i verk reguleringar, men desse reguleringane skal sikte mot å verne naturgrunnlaget, så som sesongmessig freding, og dei må ikkje gi fiskarane frå det landet føremoner framfor fiskarar frå dei andre EEC-landa. T. d. kan ikkje Noreg vedta at berre norske fiskarar kan drifte på bankane frå Stad til Rørvik.

Fri etableringsrett skal gjennomførast i to steg, først for fiskeindustri, dinest for fabrikkfiske. Etter det vil ikkje fiskarane vere i noka serstode når det gjeld å opprette salslag t. d. Monopolkapitalen står fritt til å sette inn sine ressurser i næringa, og Findus er dømme på at det er lønsam investering. Dei mindre foredlingsbedriftene vil bli tvinga inn i dei

store konserna, eller dei blir konkurrerte i hel.

Dei store bedriftene står også fritt til å ruste ut sin eigen flåte. På ny er Findus eit tenleg døme på utviklinga som går mot at kystfiskarane finn dårleg avtak for fangstane på grunn av at trålarflåten til fabrikkene gir nok råstoff. Og kan ikkje kystfiskaren få selje fangsten, kan ikkje kystfiskaren eksistere. Då får han søkje flyttetilskott og reise til sjøs eller til byen.

Trøystande røyser fortel at Noreg kan setje grenser for kor langt inn til kysten det er lov å drive trålfiske. Men dette er ønsketenkning så lenge prinsippet om fri etableringsrett sikrar kapitalen rett til å bygge ut næringa etter eigen reknestykke om kva som er rasjonelt og lønsamt.

EEC - monopolenes fellesskap

Dei viktigaste prinsippa som ligg til grunn for EEC er «fri etableringsrett», «fri kapitalrørsle» og «fri arbeidsmarknad». EEC er ei politisk eining som skal legge forholda best mulig til rette for kapitaleigarane til å skaffe seg høg profitt.

Kapitalrørsle og etableringsrett er i dag i røynda fri. Dei skrankane som finst i form av nasjonale grenser og konsesjonslover o. l. er ikkje så vanskelege å vri seg unna for storkapitalen. Likevel byr dei på visse hindringar som det kan vere greitt å kvitte seg med. Difor har då og den internasjonale kapitalen funne fram til nye overbygningar som EEC for å lette sine egne krumspring.

EEC er eit resultat av monopolisering, samtidig som det er ein reiskap til å fremje vidare monopolisering. Denne utviklinga fører til stendig større konsentrasjon av makt hos kapitaleigarane, makt som har vore og vil bli brukt i utbygginga av arbeidsfolk.

Om denne utviklinga i EEC-landa seier t. d. Kurt Pritzkolleit i boka «Wem gehört Deutschland» (Kven eig Tyskland, München 1960): «Den økonomiske utviklinga i Tyskland etter krigen har ført med seg ein konsentrasjon av makt i industri og næringsliv som overgår alt ein tidlegare har opplevd.»

Fri kapitalmarknad og etableringsrett siktar mot å sleppe til kapitalen der det til kvar tid er størst profitt å høve inn. Skal dette lukkast, treng kapitaleigarane også å kunne dirigere arbeidskrafta ubunde av landegrensar. Den frie arbeidsmarknaden som er ein så viktig del av EEC tener difor kapitalkreftene og ikkje arbeidarane. Då hjelper det lite at Roma-traktaten framstiller dette som ei rorande omsorg for arbeidarane.

Ein føresetnad for at arbeidskrafta verkeleg skal vere mobil, er og at det eksisterer ei konstant arbeidsløyse. Det er såleis illustre-

rande at målsettinga for sysselsettingspolitikken i Roma-traktaten går ut på å halde «høg sysselsetting»: Alt i dei formelle vedtaka har ein altså gitt opp å snakke om full sysselsetting.

«Avgangen» frå jordbruket i Italia har ført til at jordbruksarbeidarar er strukturrasjonaliserte nordover til industribyane i Nord-Italia, Østerrike, Tyskland, Frankrike. I dei nord-italienske byane har slummen vakse, og der held no eit stort filleproletariat til, utan å få arbeid. Samstundes blir dette brukt som pressmiddel til å halde lønene nede.

Italia har berre det siste året hatt ei lang rad streikar og generalstreikar for høgere løn og betre sosiale ordningar. Også i dei andre EEC-landa har arbeidarklassen vore tvinga til å ta i bruk hard streikekamp for å verje kåra sine. Det svaret dei ofte har fått har vore politi, soldatar, stridsvogner. Kampen arbeidsfolk må føre fortel meir enn nok om korleis EEC-fri-domane verkar for dei.

EEC er ei monopolkapitalistisk maktblokk. Ei slik blokk bygger på omsynslaus undertrykking av arbeidarklassen for at kapitalen skal ha fridomen sin til å suge ut profitt.

EEC - monopolkapitalen mot folket

(Fortsatt fra forsida)

«Fri kapitalbevegelse» er monopolistenes frihet til alltid å investere der det gir størst utbytte, - der bl. a. lønnsnivå og sosiale utgifter er lavest. Arbeidsfolk veit at den «frie kapitalbevegelsen» innen Norges grenser har ført til at nesten all industri er samlet i noen få store sentra. «Fri kapitalbevegelse» på europeisk basis gir ingen garanti for at Europa-monopolene overhodet vil investere i norske arbeidsplasser, - at de heller ikke vil bruke «friheten» til å deportere norske arbeidere ut av landet.

Det norske jordbruket skal i hovedsak nedlegges og arbeidskrafta skal «frigjøres» til industrien. Det jordbruk som blir tilbake skal samles i store kapitalkrevende enheter med fabrikkmessig drift. EEC betyr slutten for norske bønder og småbrukere.

Fiskeriene går en tilsvarende framtid i møte. Kystfisket blir erstattet med fabrikkfiske med sentraliserte foredlingsanlegg eid av monopolene.

Småhandel og industri skal raderes vekk. Varehandelen skal organiseres i monopolkjeder og det skal bli slutt på slikt som landhandleren eller tobakksbutikken på hjørnet. Varene skal bli så mye billigere slik, heter det. Men hittil har det ikke vært slik - og det er ingen grunn til å tru at det blir slik heller. Monopol gir ikke lavere priser enn konkurranse. For folket betyr den sentraliserte vareomsettinga at det blir lengre vete til butikken og dårligere service - monopolistene profiterer.

Monopolkapitalen kjenner ikke nasjonale grenser. Grenser og nasjonale reguleringer hemmer kapitalen i fri utfoldelse. EEC vil bryte ned disse hindringene. Derfor er det norske storborgerskapet mer enn villig til å «gi avkall» på nasjonal suverenitet til EEC-organer. Nasjonalfølelsen til slikt folk er aldri annet enn feite ord og lange sløyfer hver 17. mai. Folkets interesser er ikke deres.

I kampen mot EEC må utgangspunktet nettopp tas i folkets interesser. Markedsoppløggene - EEC og Nordok - er tiltak for å styrke folkets fiender: monopolene. Det spiller mindre rolle om senteret ligger i Stockholm eller i Bryssel.

Kampen mot EEC er en kamp mot forverring av kårerne til de breie laga av det norske folket. Kampen må derfor føres i enhet med alle som ærlig kjemper mot ei slik forverring.

Kampen må ikke bare være rettet mot oppgivelse av norsk uavhengighet. Den må også rettes mot det norske monopolborgerskapet som nettopp står som representanter for denne politikken. Arbeidsfolk står overfor sterke fiender i kampen mot EEC, - fiender som vil bruke alle midler for å få Norge med i dette monopol-fellesskapet. Kampen mot disse fiendene må forberedes - i dag!

HARDE TARIFFKRAV ER NØDVENDIG!

Resultatet av lønnsoppgjøret i vår skulle bety et generelt tillegg på 80 øre timen. Er det så slik at timelonna til arbeidsfolk har blitt 80 øre mer verd? Hvis en ser på tillegget i forhold til prisutviklinga i oppgjørsperioden, kommer en fram til dette resultatet:

Generelt tillegg etter oppgjøret	80 øre
Innebygd tillegg fra 1. januar 1969	20 øre
	100 øre
Prisstigning i oppgjørsperioden	79 øre
Resultat:	21 øre

Prisminister Vårviks løfte om 12 % prisstigning blir innfridd.

21 lusne øre i timen var altså «resultatet» etter LO's oppgjør. Dette er hva arbeidsfolk skal møte den voldsomme prisstigninga med i tida framover – ei prisstigning som alt nå er satt inn med full kraft, og som statsråd Vårvik har lovt vil fortsette på andre felter. 12 prosent økte priser generelt er det han har lovt i løpet av sommeren!

Er det så at høye lønninger automatisk medfører høye priser? Slik borgerpressen framstiller det virker det som priser og lønninger er to mekanismer som påvirker hverandre gjensidig. La oss derfor se på noen tall. Ved oppgjøret i 1968 oppnådde arbeiderne – som vi husker, usle 1,7 prosent tillegg i lønna. I perioden etterpå har prisene steget over det fire-dobbelte – med 7 prosent!

Prisstigninga nå har vært voldsom. Gjennom de høye prisene lar kapital-eierne arbeidsfolk sjøl betale den beskjedne lønnsstigninga, pluss en god del til.

Fra april til juni gikk prisene opp 0,9 prosent. Fra 1. juli steig melkeprisene med 14,7 prosent og billettprisene på offentlige transportmidler med 10 prosent. Dessuten reknes det med at koks og fyringsolje vil gå opp i pris. Den første «røde strek» på 112,6 på prisindeksen ble passert i juni. Den neste vil ikke ha lang levetid.

Alt nå er lønnstillegget spist opp av prisene. Levekåra til arbeidsfolk blir verre. «Det beste lønnsoppgjøret etter krigen» var en bløff.

Og enda har arbeidsfolk et viktig krav å få innfridd: Å få del i den produktjonsveksten de sjøl har skapt. I den siste avtaleperioden vokste produksjonen med 8,5 prosent. Ingen ting av dette har kommet arbeiderne – som har skapt verdiene – til gode.

Det lønnskravet som har vært kjørt fram på enkelte arbeidsplasser og i «Klassekampen» var et rettmessig krav. De som godtok oppgjøret fra LO/NAF merker alt nå – 3 måneder etter oppgjøret – at lønninga gir mindre kjøpekraft. Noen kan likevel gjøre seg håp om å få noe bedre lønnsforhold: De som har kjempet for krava sine, som f. eks. arbeiderne i Odda, Sauda og på Norgas. Gjennom hard kamp har de greidd å tvinge gjennom viktige krav.

Det viser at skal arbeiderklassen oppnå noe, må krava kjempes fram, og en må stole på egne krefter. Kampen mot dyrtida og kampen for høyere lønn er to sider av samme sak.

Her er der behov for a spenne livremmen inn!

„Dårligere råd enn før!“ Klassekampen intervjuer ung familie

– For oss tre har vanlige husholdningsutgifter gått opp med 50-75 kroner i uka. For nyttår greidde vi oss med 125-150 kroner, nå må vi ut med 175-200.

De tre er: Hun, 22 år, fabrikkarbeider. Han, 26 år, kontorist i staten. Og småen. De bor i en relativt ny leilighet, to rom og kjøkken, i en av Oslos nye drabantbyer.

– Det er ikke så ofte jeg kjøper inn mat, forteller han, men i går kjøpte jeg 2 liter melk og et lite brød. Fikk igjen 3 øre på 5 ørn. Jeg blei nok så paff!

Bare de økte melkeprisene vil gi oss ei merutgift på nærmere 200 kroner i året. Bare på det forsvinner jo hele lønnstillegget!

– Hva merker du best av prisauken? Vi spør henne.

– Ja, det er nok melk, brød og pålegg. Margarin f. eks., og ost og kjøttpålegg. På disse vanlige forbruksvarene som vi må ha daglig, merkes det hardest.

– Får dere – som mange andre OBOS-leiere – hogere husleie?

– I denne omgangen blei det bare 15 kroner, altså ikke den store smellen. Men den kommer. Neste år løper rente-

garantien for byggelaget ut, og da blir det nok en god del mer.

De reelle boutgiftene er likevel høye. Vi betaler 5.500 i avdrag og renter på lån i året. Dessuten går det med ca. 170 kroner måneden i reise penger.

– Hvordan virker de nye klasseordningene for skatt?

– Nå er vi skatta i klasse I begge to. For småen får vi 42 kroner måneden i barnetrygd. Vi får ikke klassefradrag for han fordi vi får trygd. På den måten taper vi heile trygda.

Barnehageavgiften gikk opp 100 prosent i fjor, nå betaler vi 150 kroner for han der. Vi søkte om fri plass, men har ikke en gang fått svar på brevet. Det må vel oppfattes som avslag?

– Er det blitt dyrere å kjøpe klær til småen?

– Alle klær er blitt dyrere, ikke bare barnetøy. Etter hvert må vi til med mer «store» klær, og det er jo dyrt. Et par skikkelige sko koster omkring 50-60 kroner. En sann boble-dress – den kommer jo på 130-150 kroner, og så er den for liten etter et år. Undertøy for slike småtasser er nesten like dyrt som vårt!

– Hvis dere skulle leve av hans inntekt, hvordan ville det da gå?

– Jeg er redd det ville gi underskudd på regnskapet. I så fall kom jeg i klasse 2 og fikk utbetalt omtrent 22.000 kroner. Utgiftsida ser slik ut: Renter og avdrag på lån 5.500, husholdningspenger 8.500, husleie 3.960, reiser 1.200. Da er vi oppe i godt over 20.000 alt, og vi har enda ikke rekna med utgifter til klær, tannlege, nyinnkjøp til huset og liknende. For ikke å snakke om fornøyer som ikke er å tenke på for de faste utgiftene er betalt.

Det gir ikke store spillerommet. Vi kan i alle fall ikke ta sikte på å nyte godt av den skattefrie sparinga!

Og enda er det andre som har det trangere. En av mine tidligere arbeidskamerater har samme lønna som jeg. Kona kan ikke ta jobb, de har fire unger og bor i 3-roms leilighet. De har det vondt. Du skulle visst hvordan de må spinke bare for en «lüksus» som å sende ungene til frisøren en gang i mellom! Og så ødelegger det jo helt forholda i heimen for dem.

– Betyr det at dere jobber begge to noe for utgiftene? Det er hun som svarer:

– For så vidt. Jeg blir jo nødt til å gjøre innkjøp i all hast etter arbeid. Da

Forts. side 10

Indeksen ljuger!

Talla som kommer fram på prisindeksen for forbruksvarer gir et skeivt bilde av levekostnadene for arbeidsfolk. Likevel viser de tydelig at det gjennomsnittlige prisnivået har steget kraftig. Prisindeksen blir til etter at det er rekna i gjennomsnitt for ei rekke varer. På den måten kan enkelte varegrupper ha økt sterkt i pris uten at det slår tilsvarende ut på indeksen. De gruppene som har økt mest i pris er nettopp de som er viktigst for arbeidsfolk – matvarer og boutgifter. Talla ser slik ut:

på langt nær et riktig bilde av det prisnivået arbeidsfolk har å slite med. Tvert imot dekker gjennomsnittsprisene over sterk prisøkning for de varesortene som utgjør størstedelen av forbruket vårt. En familie med to-tre barn og som har ei disponibel inntekt på 20 000–30 000 kr., bruker 40–50 prosent til matvarer. For dem hjelper det ingen ting om den offisielle indeksen regner med mindre enn 30 prosent av lønna til mat – de får ikke kjøpt mer av den grunn.

	Total	Matvarer	Boutgifter
Juni/juli 1968	100	100	100
15. januar 1970	110,5	112	110
15. april 1970	112,1	114	113
15. juni 1970	113,1	116	115

På indeksen teller utgifter til restaurantbesøk, hotellopphold, selskapsreiser o. l. nesten like mye som husleia (gjennomsnittlig 3,12 prosent mot 3,47 prosent). For vanlige arbeidsfolk teller sjølsagt økt husleie langt mer enn prisene på høgkjellshotell – der er det fra før så dyrt at det er uråd å bo der likevel.

Den gjennomsnittlige prisindeksen gir

STRIKEKAMP MOT HØGE HUSLEIER

I mange vestlige land står kampen mot skyhøye husleier som noe av det viktigste for arbeidsfolk ved sida av lønnskampen på arbeidsplassene.

I England gjennomførte 4 – 5000 leieboere i ett av Londons største borettslag en flere måneder lang streik mot husleieøkning. I stedet for å betale tillegget til huseierne, ble pengene brukt til oppretting av en aksjonsbevegelse samt til utgivelse av ei avis. Engelske arbeidsfolk har forstått at kapitalistene søker å ramme dem der de står splittet, i hjemmene, når lønningene ikke lenger kan presses ned. Enkeltvis blir familier satt på porten når høye husleier har ruinert dem. Bare i fellesskap kan leieboerne stanse huseierens glupske utbytting. Husleieaksjonene har fått brei støtte av fagbevegelsen, økonomisk og politisk.

I Sverige gjennomførte 600 av Umeås studenter nylig husleiestreik. En tredjedel av studentenes inntekt går med til husleien. Stadig er den lagt på, og den siste forhøyelsen ble boikottet. Seinere gikk aksjonen over i streik. Da reagerte borettslaget som skal «ivareta leieboernes interesser». Dette truet med politi og flyttebiler hvis ikke streiken ble avblåst. Streiken fikk sterk støtte blant Umeås befolkning og fra hele landet for øvrig. Rekken av solidaritetserklæringer vitner også om at en seier for studentenes husleiestreik betyr seier for alle som lir under kapitalens utplyndring gjennom høye husleier.

SVELTIHEL PÅ TRYGDA

I lesarspalten i ei av dagsavisene finn vi innlegg frå ei dame som lever av pensjon. Innlegget gir tydeleg inntrykk av kva vanskar pensjonistane må stri med her i landet.

Kvinna skriv: «Min trygd utgjør 480 kroner måneden, netto. Jeg har en husleie på 185 kroner måneden. Da er det 295 kroner igjen. I blant får jeg en lysregning også. Dessuten er det 4 uker i måneden, noen ganger fire og en halv. Særlig den halve er tung å komme igjennom... For meg er det bare en ting å gjøre: Spise lite og la være å røre på meg. Det koster jo som kjent å reise med bussen. Ikke så rent lite heller, etter alle stigningene. Av og til kan trangen til å komme ut være sterk, men det går altså ikke.»

Desse utdraga frå lesarbrevet fortel nok så mye om forholda for dei som i dag lever av trygder; det fortel om korleis det borgarlege samfunnet løner folk for livs-langt strev.

Til no har ordninga vore slik at trygdesatsane har blitt regulerte ved kvart årsskifte. Konsekvensen har vore at trygdene – i beste fall – ein kort periode på nyåret har vore i samsvar med prisauken etter siste regulering. Den reelle verdien av trygda har så minka utetter året etter kvart som prisauken har ete opp meir og meir av kjøpekrafta.

Dei eldre, uføre og andre trygda har hatt all grunn til å krevje vederlag for auka levekostnader, for ikkje å snakke om det rettkomne kravet dei har på å få del i produktivitetsauken i samfunnet. Til no har staten ikkje «sett seg i stand til» å gje denne gruppa fullgode levekår,

noko som seier meir om den norske staten og kreftene som dirigerer han enn om dei trygda sin situasjon.

Den 14. juli kunne store avisopplag fortelje at no har regjeringa vurdert å innføre ei ordning med automatiske og fortløpende indeksregulering av trygdesatsane. Tilsynelatande garanterer ei slik ordning for at no endeleg skal dei trygda her i landet og få sine behov tilfredstilte. Men berre tilsynelatande.

For det første knytter staten på denne måten trygdene til prisutviklinga, og ikkje til produktivitetsauken i samfunnet. Dermed kan dei trygda i beste fall vone på at dei i åra som kjem skal kunne halde på sin nåverande levestandard. Ved

Forts. side 10

ARBEIDSFOLK I DRABANTBYENE:

Halve lønna i boutgifter!

Nylig varslet byggeagda i OBOS (Oslo Bolig og Sparelag) et kraftig tillegg i husleieprisene. For en del leieboere vil det bety ei øking på hele 20 prosent. Bakgrunnen for dette er økte utgifter til strøm (20 prosent p. g. a. moms), vedlikehold, kommunale avgifter, eiendoms-skatt og heving av Husbankrenten. Disse og andre utgifter har tidligere økt boutgiftene til de fleste husstandene rundt i landet.

Særlig er kåra til dem som bor i drabantbyer omkring storbyene blitt hardere. De høye husleiene fører til at mange må søke sosialkontoret om stønad

for å klare boutgiftene. I drabantbyene ved Oslo søker alt nå 8 prosent av familiene slik stønad, mens gjennomsnittet for hele landet er 0,4 prosent.

Hvor stor del av den disponible inntekten bruker vanlige familier til boutgifter? Gjennomsnitt for landet er 15 prosent. Men stemmer dette for familier i drabantbyene med boutgifter på 7–8 000 kroner i året? I tilfelle måtte disse familiene ha inntekt på over 40 000 kroner i året. Det dreier seg stort sett om arbeiderfamilier, og de tjener sjølsagt ikke så mye. En må derfor rekne

med at over 1/3 av den disponible inntekten brukes til boutgifter. For familier med lave inntekter stiger den opp mot 40–50 prosent av den disponible inntekten! Det blir harde kår for slike familier når budsjettet samtidig må bære økingen på matvarer, klær og offentlig transport på toppen av boutgiftene.

For dem som for framtida må flytte inn i dyre drabantbyer, vil utgiftene bli ytterligere økt. Dette skyldes at byggmateriale har steget kraftig i pris den siste tida. Også disse merutgiftene må leieboerne betale.

« VERDENS FOLK, FOREN DERE OG AGGRESSORENE OG ALLE DERES

REVOLUSJON ER HOVED- TENDENSEN I VERDEN I DAG

Lin Piao siterer Mao Tsetung i sin beretning til Kinas Kommunistiske Partis 9. kongress (1. april 1969):

»Når det gjelder spørsmålet om verdenskrig, fins det bare to muligheter, den ene består i at krigen vil føre til revolusjon, den andre i at revolusjonen vil forhindre krigen.»

I sin erklæring om kampen mot USA-imperialismen 20. mai 1970 (gjengitt i sin helhet i «Klassekampen» nr. 6) oppsummerer Formann Mao situasjonen i verden slik:

»Faren for en ny verdenskrig er framleis til stede, og folket i alle land må forberede seg. Men revolusjon er hovedtendensen i verden i dag.»

Hva betyr dette?

De viktigste motsigelsene i verden

Lin Piao begrunner det første sitatet med at

»det finnes fire store motsigelser i verden i dag: Motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene på den ene sida og imperialismen og sosialimperialismen på den andre; motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet i de kapitalistiske og revisjonistiske landa; motsigelsen mellom de imperialistiske landa innbyrdes, og motsigelsen mellom de sosialistiske landa på den ene sida og imperialismen og sosialimperialismen på den andre.»

Formann Maos siste erklæring, »revolusjon er hovedtendensen», peker på at motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene og imperialismen og sosialimperialismen er den motsigelsen som i første rekke setter sitt preg på utviklinga i verden i dag. Slik har det ikke alltid vært. I åra rundt 1950 var i en periode motsetningsforholdet mellom de sosialistiske landa og imperialismen det dominerende — den såkalte «kalde krigen». Slik var det også ved inngangen til 2. verdenskrig.

Sitatet i Lin Piaos beretning til den 9. kongressen skriver seg fra perioden da de sovjetrevisjonistiske grenseprovokasjonene mot Kina var på det groveste. Motsigelsen mellom det sosialistiske Kina og sosialimperialismen var på dette tidspunkt svært skjerpet, og det eksisterte »to muligheter». Revolusjonen og krigsfaren kjempet om overtaket.

Oppsvinget i folkenes kamp

De siste månedene har vært preget av et voldsomt oppsving i de undertrykte nasjonenes kamp mot imperialismen og sosialimperialismen. I Indo-Kina førte det vietnamesiske folkets seire til at Nixon-administrasjonen slo inn på eventyrpolitikk med utvidelse av krigen til Kambodsja. Dette ga forutsetningene for enhetsfronten av Indo-Kinas folk. Kina deltok i dannelsen av enhetsfronten, og er dens sterkeste støtte.

I Midt-Østen har det palestinske folkets kamp mot sionismen og USA-imperialismen vokst i omfang og enhet. Både sosialimperialismen og USA-imperialismen føler sin stilling i området stadig mer truet, og søker sammen med ulike »fredsframstøt» for å hindre veksten i folkets kamp.

Over hele verden førvrig, bl. a. i Nord-Irland, har de revolusjonære kampene vokst betydelig.

Oppsvinget minsker krigsfaren

Svekinga av imperialistene og sosialimperialistene gjennom veksten i folkenes kamper betyr at de sosialistiske landas stilling styrkes tilsvarende.

Samtidig har den indre utviklinga i de sosialistiske landa styrket og konsolidert dem. Kina og Albania har utviklet sin økonomi med kjempeskritt etter prinsippet om å stole på egne krefter og ved å sette folket og folkets politikk i ledelsen for økonomien. Kinas store teknologiske framskritt manifesterte seg bl. a. gjennom oppsendinga av landets første satellitt. Dette, konsolideringa av folkehæren og enheten med Indo-Kinas og Koreas folk, har vært alvorlige skudd for baugen på sosialimperialistenes krigsplaner. Et militært angrep mot Kina ville i dag ikke bare være et håpløst militært eventyr, men ville også ødelegge sosialimperialismens siste rest av prestisje hos verdens folk.

Imperialister og sosialimperialister — enhet og kamp

Oppsvinget i folkenes kamper fører til at imperialistene og sosialimperialistene faller hverandre om halsen i kampen mot revolusjonen. Deres tuskhandel med »fredsforslag» i Midt-Østen og sosialimperialistenes planer om »fredskonferansen» i Indo-Kina er tekn på dette.

Men samtidig skjerper framgangen i folkets frigjøringskamper de grunnleggende motsigelsene mellom imperialister og sosialimperialister og imperialistene imellom. Imperialismen og sosialimperialismen øker stadig sine anstrengelser for å skaffe seg kontroll over oljen i Midt-Østen. De konkurrerer om innflytelse i India og Indonesia. De britiske imperialistenes fallitt i konkurransen med USA-imperialismen og gjennom opprætninga av Samveldet fører til at de intensiverer kampen med de tyske og franske imperialistene om det vest-europeiske markedet, og de prøver derfor å komme med i EEC. Samtidig som oppsvinget i folkenes kamp fører imperialismen og sosialimperialismen sammen, skjerper det deres konkurranse om de markedene som ennå er tilbake. Kampen om markedene er konstant i imperialismens periode. Når det kapitalistiske verdensmarkedet innsnevres, skjerpes den ganske spesielt.

Klassekampen i de kapitalistiske landa

Oppsvinget i folkenes revolusjonære kamp setter sitt preg på motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet i de kapitalistiske landa. Innskrenkinga av de kapitalistiske markedene, krigsutgiftene osv. fører til at kapitalistene går til skjerpet angrep for å øke utsuginga av folket i sine egne land for dermed å holde profittene ved like. Disse angrepene har ført til stor vekst i proletariatets kamp mot utbyttinga og for sosialismen. Streikebevegelsen i hele Europa er et kraftig tegn på dette. Borgerskapet i de kapitalistiske landa kan midlertidig gjennom politikøller, unntakslover og styrking av

Forts. side 10

»USA-imperialismen er vår felles fiende — vi står alle på samme front og bør forene oss med hverandre og støtte hverandre.»

Mao Tsetung.

I tida før kuppet i Kambodsja hadde både det vietnamesiske og det laotiske folket tallrike store seire i kampen mot USA-troppene, og truet med å kaste USA-imperialismen ut av Indo-Kina for godt. I et fortvilt forsøk på å tilrive seg initiativet i kampen gjennomførte Nixon-administrasjonen CIA-kuppet i Kambodsja og innstallerte den reaksjonære Lon Nol 18. mars i år. Samtidig invaderte de landet med sikte på å opprette et nytt bruhode i kampen mot folkekrigen i Laos og Vietnam.

Men forsøket ble en Pyrrhos-seier for imperialistene. En nasjonal enhetsfront ble opprettet. Den makte Khmer-folket til folkekrig mot invasjonen og Lon-Nol-regimet, og etablerte en eksilregjering i Peking. Kambodsjas Nasjonale enhetsfront vant store militære seire i Kambodsja, og det er trolig bare et tidsspørsmål før det svake regimet til Lon Nol faller.

Samtidig endret CIA-kuppet i Kam-

bodsja og den amerikanske invasjonen i landet helhetssituasjonen i Indo-Kina. Aksjonen i Kambodsja representerte en trusel mot alle de tre folkene i området, og la grunnen for en ny enhet mellom folkene i kampen. Den indo-kinesiske topp-konferansen 24. og 25. april var uttrykk for denne nye enheten. Felleserklæringen fra konferansen oppfordret folket i de tre

AKSJON MOT IMPE

indo-kinesiske land til å styrke samholdet, kjempe tappert og fullføre kampen mot den felles fienden, — USA-imperialismen.

Kinas statsminister Chou En-lai var tilstede ved topp-konferansen. Kina ga stor og helhjertet støtte til konferansen og til kampen mot den nye fasen som var oppstått ved invasjonen og kuppet i Kambodsja. Samtidig avslørte de sosialimperialistiske Sovjet-lederne seg grundig gjennom ikke å anerkjenne fyrst Sihanouks regjering, men tvert om å støtte Lon

FOLKEKRIGEN

»Vi er for at krigen skal avskaffes, vi ønsker ingen krig. Men krigen kan bare avskaffes ved krig. Den som vil at det ikke lenger skal finnes geværer — han må gripe til geværet.»

(Mao Tsetung: »Krigens og strategiens spørsmål», 1938)

Marxistisk Forum, det teoretiske tidsskriftet til de svenske marx-leninistene, bringer i sitt tredje nummer i år en utmerket artikkel om Mao Tsetungs lære om folkekrigen.

Formann Maos lære springer ut av arbeiderklassens og de undertrykte folks århundrelange kamp for frigjøring. Læren om folkekrigen representerer en viktig videreutvikling av marxismen-leninismen. I imperialismens epoke, da de kapitalistiske stormaktene er rustet til tennene, og de koloniale og halvkoloniale land utgjør imperialismens svakeste ledd, blir folkekrigens strategi og taktikk hovedveien for massenes frigjøring.

Folkekrigsstrategien ble utviklet under det kinesiske folkets mer enn 25 år lange revolusjonære kamp under kommunistpartiets ledelse. I dag er det i første rekke

det vietnamesiske folket som viser folkekrigens overlegenhet.

Folkets krig mot imperialistisk utsuging er en rettferdig krig. Folkekrigen er massenes egen organisering av krigen, etter lovene for den revolusjonære krigen. Folkehæren omfatter både regulære tropper, lokale styrker og militis. Organisasjonsformene henger nøye sammen med krigens former — regulær krigføring, bevegelig krigføring og geriljakrigføring. I folkekrigens tre stadier — strategisk defensiv, strategisk likevekt og strategisk offensiv — skifter viktigheten av de nevnte formene, inntil regulær krig blir hovedformen. Denne strategien tar hensyn til fiendens tallmessige overlegenhet, og gjør det mulig å knuse fienden slag for slag, steg for steg, ved å tvinge ham til å spre styrkene. En hær utgått av folket kan »svømme som fisken i vannet», velge tid og sted for slaga, mens fienden må spre seg for å holde kontroll med hærtatte områder.

Folkehærens viktigste prinsipp er nødvendigvis å tjene folket. Utad gjør den dette ved produktivt og politisk arbeid for å heve folkets materielle og politiske nivå. Innad gjøres det ved skolerung i arbeider-

British Communist Party (m-l):

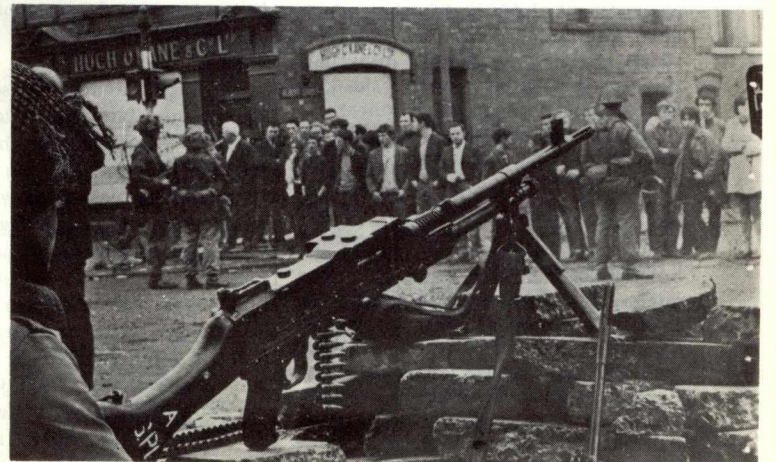
„Britene ut av

Det nord-irske folket kjemper i dag en væpnet kamp mot de britiske koloniasatorene og deres lakeier, den nord-irske overklassen. Borgerpressas konsekvente omtale av kampen som »religionskrig» er helt i tråd med det britiske og nord-irske borgerskapets forsøk på å splitte arbeidernes kamp mot utbyttinga. Dette forsøket på å tilsløre klassekampen forklarer f. eks. ikke hvorfor arbeidsløsheten i landet er på hele 8, 9 %, like lite som det kan bortforklare at folket mangler de mest elementære borgerlig-demokratiske rettigheter: For å ha stemmerett måtte de inntil i år eie eget hus. Special Powers Act er en lov som gir myndighetene rett til å

fengsle hvem som helst på ubestemt tid, uten lov og dom.

The Communist Party of Britain (Marxist-Leninist) sendte 14. april i år ut denne erklæringa om Nord-Irland. Det seinere britiske regjeringsskiftet har på ingen måte gjort innholdet mindre aktuelt:

Den britiske herskende klasse har myrdet irske kvinner og menn i 800 år. Når general Freehand gir sine 10 000 engelske tropper ordre om å »skytte for å drepe» irer, framstår han som en naturlig arvtaker til Cromwell, til dem som henrettet James Conolly, og til The Black and Tans.

Britiske soldater mot det nord-irske folket

STORBRITANNIA :

Havnearbeiderne i streik

Fra 14. juli har de britiske havnearbeiderne gjennomført en 100 % effektiv streik. Bakgrunnen for streiken er, ved sida av kravet om økt lønn, den rasjonaliseringa som har funnet sted i havnene. Siden 1966 er hver femte havnearbeider blitt avskjediget. Arbeidsgiverne har ytterligere planer om rasjonalisering, gjennom containerutbygging og økt mekanisering.

Arbeiderne forlanger nå at grunnløna skal heves fra 11 pund, 1 shilling og 8 pence (knappt 200 kr.) i uka til 20 pund (ca. 340 kr.) i uka. Arbeidsgivernes tilbud om 7 % lønnsøkning ble forkastet med stort flertall, før streiken. Deres siste tilbud er øking av minimumsløna til 20 pund i uka. Dette er i realiteten mye mindre enn arbeidernes krav, fordi grunnløna danner basis for utregning av betaling for lossing og lasting av stykkogods, for overtid og for feriepengar. Arbeidsgiverne (The National Association of Port Employers) hevder at arbeidernes krav utgjør 50 % lønnsøkning. Det påstås også at det reelle lønnsnivå for havnearbeiderne er på rundt 35 pund i uka. Men havnearbeiderne lever under meget usikre forhold. Arbeidsstokken møter hver dag opp på brygga, men ofte er det noen som ikke får arbeid når de møter opp. De får da bare utbetalt

grunnløna. På bakgrunn av den økte rasjonaliseringa, som vil gjøre situasjonen fra dag til dag usikrere for arbeiderne, krever de ei grunnlønn som sikrer dem et visst eksistensminimum.

De 47 000 organiserte havnearbeiderne er tilslutta landets største fagforbund, The Transport and General Workers Union. Forbundets streikekasse er stor nok til at den teoretisk kan betale streikebidrag på ca. 90 kr. dagen i to år.

I Storbritannia finnes det ei rekke private havner, som skipsrederne satte sin lit til. Men arbeiderne der, som har spesiallønnsavtaler utenom forbundet, viste fra første dag sin solidaritet med de streikende og gikk til sympatiastreik. Den omfatter nå samtlige av de private havnene. I ei rekke av de store havnene i Europa har havnearbeiderne gått til sympatiaksjoner og nektet å laste eller losse skip på veg til Storbritannia.

KLASSESTATEN TRUER MED VOLDSAPPARATET

Den ferske britiske regjeringa kom straks etter streikeutbruddet med trusler om å bruke soldater som streikebrytere,

for å losse bl. a. matvarer som kunne bli bedrevet. Arbeiderne har ikke latt seg presse av denne provokasjonen. Arbeiderbladet (23. juli) er i den forbindelse sikkert inne på noe når de skriver at »Både regjering og landsorganisasjon er helt klar over at synet av soldater i ferd med å utføre streikendes arbeid så og si alltid fører til økte motsetninger, og begge parter ønsker å unngå dette».

Engelske arbeiderne har tidligere vist at det nytter å streike. I oktober i fjor gikk søppelkjerne seirende ut av en streikekamp, og seinere bøyde kapitalierne seg for krav fra flere og flere andre arbeidere. Borgerpressa kaller dette »lønnsinflasjon», noe som blir gitt skylda for krisa i den britiske økonomi. At streiken ble kunngjort dagen etter at handelstallene for juni viste et underskudd på handelsbalansen på 918 mill. kroner, har rystet borgerskapet. Det er alltid arbeidsfolk som skal unngjelde når kapitalistene ikke greier å løse krisene. Da skal de »vise ansvar» og slå av på krava. De streikende britiske havnearbeiderne har slutta seg til rekkene av de stadig flere arbeidere i hele Europa som ikke lenger vil finne seg i å betale for at kapitalistene skal få løst sine kriser.

OG NEDKJEMP DE AMERIKANSKE LAKEIER»

Mao Tsetung, 20. mai - 1970.

Nol-regimet. Sosialimperialistene avslørte seg også gjennom å påstå i «Pravda» at kinesernes «eventyrpolitikk» hadde ansvaret for USA-aggresjonen i Kam-bodsjå.

Den kinesiske støtten til de indo-

SENHET RIALISMEN

kinesiske folkenes felles kamp og sovjet-revisjonistenes sjøl-avsløring med støtte til Lon Nol viste Indo-Kinas folk forskjellen på venner og fiender, mellom revisjonister og kommunister. Derfor bidro hendingene i Indo-Kina enormt til å styrke enheten mellom Folkets Kina og de kjempende indo-kinesiske folkene.

Enheten mellom folkene i Indo-Kina og det kinesiske folket i spørsmålet om Indo-Kina la grunnen for å utvide fronten mot imperialismen til hele Øst-Asia, og for at

SEIRER!

klassens revolusjonære teori og gjennom et demokratisk forhold mellom menige og offiserer, som ikke er basert på den borgerlige hærens kadaverdisiplin.

«Politisk arbeid er livsnerven i vår hær». (Lin Piao) Hovedårsaken til at f. eks. Che Guevaras linje led nederlag i Bolivia var at den forsømte arbeidet med å vinne massesens støtte, og unnlot å la «partiet kommandere geværet».

Bondebevegelsen i Vest-Bengalen i India er en positiv bekreftelse på folkekrigs lærdommer. (Omtalt i Klassekampen nr. 3/70.) Som resultat av folkekrig, leda av det nystarta marxist-leninistiske partiet, kontrollerer folket nå over 300 landsbyer i Srikukulamområdet, som danner et rodt baseområde for videre folkekrig. Denne strategien, med oppretting av baseområder under langvarig folkekrig, var ukjent for den kommunistiske verdensbevegelsen før Mao Tsetung.

I dag kan enhver se at det nye oppsvinget i verdensrevolusjonen henger sammen med formann Maos bidrag til den marxist-leninistiske teorien. Vietnams folk fører nå sin

Forts. side 10

Ulster»

Ingen må la seg bedra av at han kaller det irske folk som gjør opprør mot den britiske okkupasjonsmakten for «pøbler». Den britiske imperialismen har alltid baktalt og bakvasket enhver som tør kjempe mot den.

De siste hendingene viser at oppstanden i Nord-Irland i august i fjor ikke bare var et blaff. Det irske folk er fast besluttet på å frigjøre hele sitt land fra britisk kontroll. Rasende forsøk på å piske fram religiøse forskjeller vil mislykkes. Irske arbeidere har helt siden Conolly og Larkins tid holdt religionen utenfor og stått sammen, som arbeidere, mot utbytterne. I dag smir det irske folk – med arbeidere fremst i rekene – en stadig fastere enhet mot sin største utbytter, britisk imperialisme.

De vet av bitter historisk erfaring at det Storbritannia har tatt med våpenmakt og holder på med våpenmakt, bare kan vinnes tilbake med våpenmakt. «Den som sår vind, høster storm», og general Freeland's befalinger vil slå tilbake mot ham med grusom styrke. Blodgjeld betales med blod.

The Communist Party of Britain (Marxist-Leninists) oppfordrer alle britiske arbeidere og alle irske arbeidere som bor i Storbritannia til å gi sin fulle støtte til sine irske klassefellers rettferdige kamp. Vi sier til Labour-regjeringa og til alle de øvrige av imperialismens parlamentariske halliker: Ut med de britiske troppene! Frigi alle politiske fanger! Gjør slutt på det britiske herredømmet nå!

¹ Britiske spesialstyrker, sendt til Irland for å bekjempe Sinn Fein, en katolsk nasjonal bevegelse.

Nord-Korea ble knyttet nærmere til Folkets Kina og kampen i Indo-Kina. Samtidig ble fronten utvidet til å dreie seg om kamp mot USA-imperialismen også på Taiwan, i Sør-Korea, og i Japan, – samt til å rettes mer mot den voksende japanske imperialismen.

Kinas Kommunistiske Parti har tidligere kritisert Koreas Arbeiderparti – især for holdningen til den moderne revisjonismen. En rekke begivenheter har skapt forutsetninger for at Folkets Kina kunne trekke Nord-Korea med i et samarbeid.

For det første er truselen fra den japanske imperialismen voksende. USA har sikret seg en «arvtaker» i Asia gjennom en «automatisk forlengelse» av den japansk-amerikanske «sikkerhetsavtalen». Japan har intensivert sine imperialistiske økonomiske framstøt i Sørøst-Asia. Herskerne har kommet med provokatoriske uttalelser om at «Taiwan er en livsviktig faktor for Japans sikkerhet» og at Korea er «vesentlig for Japans sikkerhet». USA har utpekt Japan til å spille en mer «aktiv rolle» i Indo-Kina. USA's framskutte base mot Kina, Okinawa, opprettholdes.

Samtidig har de russiske sosialimperialistenes snikdiplomati med Chiang Kai-shek-regimet i Taiwan og med de japanske imperialistene blitt avslørt. (Se s. 8!)

Gjennom enheten mellom det kinesiske og det koreanske folket er det skapt en front mot den japanske og amerikanske imperialismen i Sørøst-Asia som omfatter de kinesiske, vietnamesiske, laotiske og koreanske folkene samt khmer-folket. Denne betydelige frontutvidelsen i kampen i Sørøst-Asia betyr en kraftig styrking av folkets krefter i området og er et voldsomt slag mot den amerikanske og den japanske imperialismen.

Mao Tsetungs tenkning er marxismen-leninismen i den epoke da imperialismen går sitt fullstendige sammenbrudd i møte, og da sosialismen skrider fram mot en verdensomfattende seier.

Nye seire i Midt-Østen

FOLKEKRIGSSTRATEGI

Det er framfor alt geriljabevegelsens folkekrigsstrategi som har seiret mot israelske tanks- og stridsvognangrep. Klarest ble dette demonstrert under Israels mislykka angrep mot Al Fatah-baser i Libanon 12. og 13. mai. (Se Klassekampen nr. 6/70.) Denne strategiens viktige prinsipp – å tjene folket – undergraver sammensvergelsene mellom USA-imperialismen og de reaksjonære kreftene i araberlandene. Under det blodige kontra-revolusjonære angrepet i Jordan 8.–14. juni – liksom i Libanon under den CIA-leda sammensvergelsen i mars – var målet å sette folket opp mot den palestinske geriljabevegelsen. Kuppforsøket i juni har lenge vært planlagt av CIA, USA's visutenriksminister Sisco måtte avlyse sitt besøk i Jordan i april

p. g. a. voldsomme massedemonstrasjoner mot USA, og det ble klart at imperialistenes venner i det jordanske kongehuset ikke kunne utøve noen reell makt lenger om den palestinske frigjøringsbevegelsen fortsatt vokste i styrke.

Den 8. juni ble USA's leiesoldater i Jordan – de såkalte Saiqa-anti-geriljaenhetene – satt inn i kampen. Saiqa-offiserene ble trent i USA og på Formosa og enhetene ble dannet i slut-

ten av 1968 fordi kongen, som følge av utviklinga i frigjøringskampen, ikke lenger kunne stole på vanlige soldater. Det ble også dannet hemmelige enheter som skulle infiltrere geriljabevegelsene, komme med provoserende uttalelser i deres navn eller opptre overfor folket som sjølstendige «geriljaenheter».

KAMPEN I JORDAN

Den 8. juni fikk Saiqa-gruppene ordre om å skyte på alle geriljabevegelsens kjøretøyer. Før PLO rakk å sette inn motiltak, var flere geriljaledere myrdet. Inntil 14. juni ble over 300 mennesker drept og 5–700 såret. Men Al Fatahs linje, som også ble fulgt av de andre organisasjonene i PLO, hindret at flere ble drept. En total offensiv mot kongens

tropper fra Al Fatah og de andre geriljabevegelser ville ha utviklet seg til regulær borgerkrig. (Al Fatah har opplyst at de satte inn bare 10 % av sine folk.) Det ville ført til kongehusets fall, og palestinerne ville fått problemet med å styre Jordan i stedet for å konsentrere seg om kampen mot hovedfienden, USA-imperialismen og den israelske stat. Frigjøringskjemperne visste at «duene» i Israel ønsker seier for geriljaen og kongehusets fall i Jordan. «Duene» håpet å få støtte for planen om en palestinsk-jordansk stat på vestsida av Jordan.

Det er derfor forståelig at den imperialistiske pressa omtaler PLO's og Al Fatahs ledelse som «svak» og «moderat», samtidig som den skriver mye om ytterliggående organisasjoner som presset på for å kaste kong Hussein.

Forts. side 10

Proletarisk Internasjonalisme

Er det så at arbeiderklassen i de imperialistiske landa, da norske arbeidere, «lever fet» på bekostning av verdens undertrykte folk?

Alle som i dag følger med i de undertrykte folks kamp mot imperialistisk utbytting, innser at den har betydning for det arbeidende folk i de kapitalistiske/imperialistiske land, at den «angår» dem. Grunnen til at vi stiller spørsmålet ovafor er at arbeidsfolk ofte blir bedt om å vise «solidaritet» med de undertrykte av medlidenhet, fordi de sjøl «tross alt har det så bra». Det framstilles som om de undertrykte framgang er et spørsmål om hvorvidt «vi», dvs. folk flest, er villig til å «stramme inn livreima», «gi avkall på en del av vår velstand». «Radikale» skribenter, som er opptatt av «uhjelpsproblematikk», snakker konsekvent om «vår» politikk overfor de undertrykte når det dreier seg om den norske stats, de norske kapital-eieres, politikk (f. eks. handelspolitikk). Det er klart hvem som tjener på ei slik

tilsløring av klassemotsetningene, på å få folk til å tro at arbeidere og kapitalister «står sammen» om å utbytte de undertrykte. «Solidaritet» på veldedighetsvis leder kampen for de undertrykte bort fra dem kampen må føres mot her hjemme.

Arbeiderne her kjenner sjøl utbyttinga på kroppen. De kjemper daglig for sine rettferdige krav. De veit at kapitaleierne aldri frivillig har delt ut profitten til massen av arbeidere. Når de får lønnsøkning, bedre sosiale forhold osv., er dette utelukkende resultat av deres egen kamp. Om de avstår fra å kjempe for sine krav, kommer ikke dette de undertrykte folkene til gode. De som tjener på dette, er kapitalistene alene.

Imperialistlandene profiterer ekstra på utbyttinga av koloniland ved å holde råvareprisene nede. Kommer dette arbeidsfolk til gode? Nei. Om de billige råvarene fører til billigere konsumvarer her hjemme, sørger kapitaleierne for å holde lønna

Forts. side 10

Gerilja-bevegelsen – stadig fram mot nye seire

«Fredelige» løsninger i Midt-Østen

Et gammelt og velbrukt våpen mot undertrykte folks frigjøringskamp er stormakters forsøk på «fredelige» løsninger over hodet på frigjøringskjemperne.

I Midt-Østen har USA-imperialismen økt innsatsen, samtidig som Sovjet-lederne har forsynt Egypt med «Sam-3»-raketter. Nylig opplyste avisene at «de første russere er falt for amerikanske våpen» i området. Sovjet-lederne har utropt seg sjøl til de arabiske folks «sanne venner» i kampen mot USA-imperialismen og staten Israel. Motsigelsen mellom USA-imperialismen og Sovjets sosial-

imperialisme har dermed blitt skjerpet.

I Sørøst-Asia blir Sovjet-ledernes interesser truet av det revolusjonære oppsvinget i området. Deres svar på truselen er samrøre med Japan for å «minke spenning» i området og sikre de to lands «felles interesser».

Imperialistene og sosialimperialistene har felles interesser av å knuse det revolusjonære oppsvinget i Midt-Østen. Samtidig vil de hver for seg grafse til seg mest mulig av utbyttet. I Egypt ønsker Sovjet-lederne bl. a. å skaffe seg økt kontroll over nyoppdagete oljereserver.

At Sovjet-lederne og USA-imperialistene er ute for å sikre stormaktsinteressene, vises klart av de ulike fredsplanene de har lagt fram.

Sovjets forslag av 18. november 1967 har store likhetspunkter med FN-resolusjonen av 22. november samme år. (Enstemmig vedtatt i Sikkerhetsrådet hvor Sovjet sitter.) De sier begge at enhver stats integritet skal respekteres — de anerkjenner med andre ord den sionistiske staten Israel. Fordrivelsen av 700 000 palestinere i 1948 kalles «flyktningproblemet» som må gis en «rettferdig løsning». Sovjet-lederne anerkjenner altså ikke det palestinske folks frigjøringskamp.

Etter 1967 blir de to imperialistmaktens forslag vanskeligere å skille fra hverandre. Det siste utspillet fra Sovjet-lederne (juli 1970) betyr at de er villig til å gå med på å utarbeide og sette ut i livet en ny fredsplan for Israel trekker seg ut av de okkuperte områdene. Som et første stadium skal de arabiske statene bindes til en fredsstilstand. Sovjet-lederne har gått fra kravet om full israelsk tilbaketrekking, via kravet om at «begge parter» må trekke seg tilbake 30-40 kilometer fra Suez-kanalen (desember 1968), til å bøye seg for USA's krav om forhandlinger for tilbaketrekking.

SOVJET FALLER GERILJAE I RYGGEN

Sovjet-ledernes siste forslag understreker sterkere enn for en garanti for den «territoriale integritet» til alle stater i området. Å ville sikre at araberstatene

også garanterer fred, er i virkeligheten ei oppfordring til de arabiske statene om å kvele de palestinske geriljaorganisasjonene.

USA's siste fredsplan gjentar stort sett hva de alltid har sagt: Garanti for at Israel skal eksistere innafor «sikre grenser», opprettelse av demilitariserte soner «etter forhandling», 90 dagers våpenhvile «for å bedre atmosfæren for en ny runde forhandling»: Vi ser at revisjonistene gjør dypere og dypere knefall for USA-imperialismen. Dette fører bl. a. lederne i Egypt inn i et stadig mer sjølmorderisk avhengighetsforhold til Sovjet-lederne som gir dem (lederne) våpen: Nasser uttaler at han aksepterer FN-resolusjonen samtidig som han støtter det palestinske folkets frigjøringskamp.

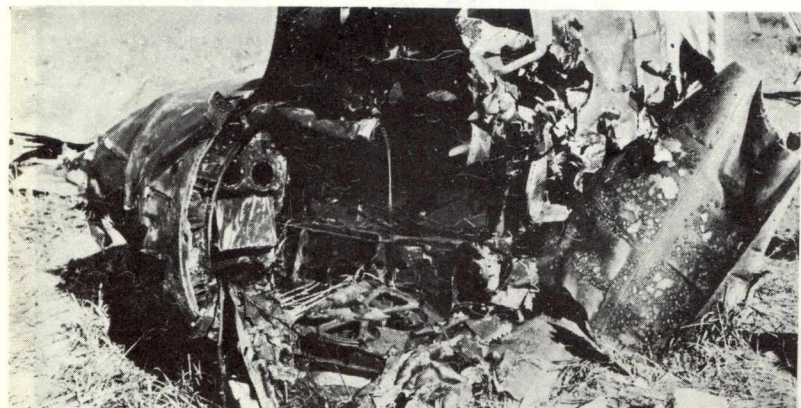
FOLKET AVVISER STORMAKTSSPILLET

De palestinske frihetskjemperne har for-

lenget avslørt dette snuskete stormakts-spillet. Ledelsen i Al Fatah og PLO (Den Palestinske Frigjøringsorganisasjonen) har skarpt fordømt FN-resolusjonen, Sovjets forslag og alle former for «stormaktsløsninger» over hodet på det palestinske folket. De har gitt sin fulle støtte til Formann Maos erklæring av 20. mai 1970 om kampen mot USA-imperialismen (sammen med bl. a. frigjøringsbevegelsene i Sørøst-Asia og med Nord-Vietnam og Nord-Korea). Den sier bl. a.:

«Hvem er det egentlig som frykter hvem i verden i dag? Det er ikke det vietnamske folket, det laotiske folket, det kambodsjanske folket, det palestinske folket, det arabiske folket eller andre lands folk som frykter USA-imperialismen; det er USA-imperialismen som frykter verdens folk.»

Ikke bare USA-imperialismen, men også Sovjets sosialimperialisme, frykter i dag verdens folk.

Nedskutt israelsk fly

SOSIAL-IMPERIALIST I JAPAN

En viss Dmitri Petrov, kalt «Japan-ekspert», ble nylig sendt til Tokio av Sovjet-lederne. Han holdt en tale hvor han forklarte hvorfor Sovjetunionen og Japan må styrke samarbeidet for å hamle opp med dem de anser som sin felles fiende: De revolusjonære massene i Kina, Korea, Vietnam og resten av Asia. Spesielt følgende utdrag av talen er verd å merke seg (fra den japanske avisa Mainichi Shimbun, 14. mai):

«Om utviklinga i Sovjet-økonomien. For tretti år siden hersket det en feilaktig ide mellom lærde i Sovjet. Det var troen på sjølbergning uavhengig av handel med utlandet, og troen på at landet kunne utvikles ved å stole på egne krefter. Men sovjetisk utenrikshandel har hatt en stor økning de siste 10-15 åra, og det totale omfanget av denne er nå litt mindre enn Japans utenrikshandel. Dette fordi de (de lærde) har skiftet mening og ser på utstrakt handel med mange andre land som nødvendig for utviklinga av Sovjet-økonomien.» ...

«Politiske årsaker. Japan og Sovjet har høgest produksjon i Det fjerne Østen og deres vitale interesser er identiske i spørsmålet om å minske spenningen og opprettholde sikkerhet og ro i Det fjerne Østen. Asia er det farligste området i verden. Grunnen til dette er:

1. I de siste 10-20 åra har det til stadighet brutt ut kriger i dette området.
2. Tre av de fire delte nasjonene i verden er konsentrert i Asia: Kina og Taiwan, Sør- og Nord-Korea, Sør- og Nord-Vietnam, og faren for bråk er stor.
3. Mulighetene for krig i Europa er blitt mindre. Men i Asia er det mange som ser ut til å ha en likegyldig og resignert holdning til spørsmålet.
4. Kinas nærvær. På bakgrunn av den eventyrpolitikk Kina nå fører er landet troende til å støtte slike militære aksjoner.

Dersom en ny krig bryter ut i et farlig område som Asia, vil de industrielt utviklede landa Japan og Sovjet bli hardest rammet. Ut fra dette er det nødvendig for Japan og Sovjet i fellesskap å planlegge aksjoner for å minske spenningen i Asia.»

Nytt fra revisjonistfronten ellers er Sovjets siste fredsforslag for Indo-Kina. Ifølge «Arbeiderbladet» (14/7) går Sovjet

Forts. side 10

Kina gjeldfritt!

«Hvilket grunnlag bør vår politikk hvile på? Grunnlaget bør være vår egen styrke, og det betyr fornyelse ved egen innsats. Vi står ikke alene — alle de land og folk i verden som står mot imperialismen, er våre venner. Men likevel legger vi hovedvekten på fornyelse ved hjelp av våre egne krefter. Ved å bygge på de styrkene vi selv organiserer i vårt eget land, kan vi tilføye alle kinesiske og utenlandske reaksjonære nederlag.»

Mao Tsetung

Med støtte i denne lærdommen, ved å stole på egen innsats, har det kinesiske folket siden revolusjonen i 1949 klart det som ellers bare det albanske folk har klart: å gjøre landet sitt gjeldfritt. De lånene som Folkets Kina opptok i Sovjet etter krigen ble betalt tilbake i 1965, før de forfalt. Dette trass i at revisjonistlederne i Kreml stanset all teknisk og økonomisk hjelp til landet på et tidspunkt da Kina ble rammet av store naturkatastrofer. Sjøl i denne harde perioden fortsatte Kina å betale gjelda til festsatt tid.

Mens de vestlige kapitalistland stadig

rammes av økonomiske kriser, mens pengeverdien synker og inflasjonen øker, er den kinesiske valutaen stabil, og prisene holdes konstante. Mens revisjonistlederne i Sovjet påfører landet stadig mer gjeld til Vesten, opprettholder Kina balanse mellom statens inntekter og utgifter, mellom mottatt og utbetalt utenlandsk valuta. Hvis det for ei tid ikke er balanse, løses dette ved justering av den økonomiske planlegginga, og ved at det settes i gang massebevegelser for å øke produksjonen og utvise sparsomhet. Det skjer ikke ved nye innenlandske og utenlandske lån, eller ved å sette seddelpressa i gang.

I Kina sikrer proletarietets diktatur folkets kontroll over økonomien, og produksjonsøking til gode for folket og ikke til et fåtall griske kapital-eiere.

I Klassekampen nr. 5/70 viste vi hvordan gjeninnføringa av kapitalismen i Sovjet bl. a. hadde ført til store prisstigninger, mens lønningene til arbeidsfolk holdes nede. Tilbakebetaling av lån som er opptatt for 1958 er f. eks. blitt utsatt med 20 til 25 år. Vi viser her til Sovjet-diplomaten Petrovs tale i Japan nylig.

KRISA I USA:

Den amerikanske monopolkapitalen går stadig hardere tider i møte. Ikke minst det siste året har dette gitt seg klare utslag. Siden i fjor sommer har konjunktorene stort sett vist nedgang, og utsiktene framover peker mot fortsatt fall eller stagnasjon. Krisa den amerikanske økonomien er rammet av, er den verste siden slutten av 30-åra. For første gang på 20 år viste USA's handelsbalanse i fjor underskudd. De tre første kvartalene i fjor lå underskuddet i betalingsbalansen på mer enn 8 milliarder dollar.

USA's andel sunket

Fra en dominerende stilling i verdens vareproduksjon har USA's andel sunket kraftig de siste 20 åra. En prosentvis oversikt gir et bilde av dette:

	1948	1958	1968
Industriproduksjon	53,4	44,9	43,1
Stål	61,4	40,1	32,3
Bil	81,6	46,6	40,0
Ekspor	32,4 (1947)	18,5	16,2
Gullreserver	73,4 (1949)	54,1	28,0

Verst siden det store krakket

— Folket må betale

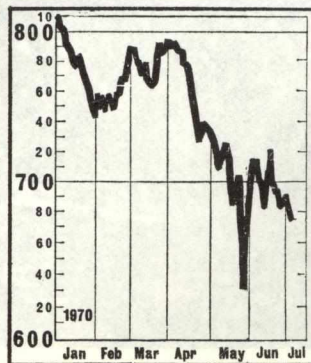
Byrdene søker monopolkapitalen og dens stat å velte over på det amerikanske folket gjennom inflasjon og skatteøkninger. Virkningen av inflasjonen gir en artikkel i tidsskriftet «Life» 13. oktober 1969 et bilde av. Hvis en industriarbeider f. eks. tjente 6.000 dollar i 1959, og lønna i 1969 var gått opp til 12 000 dollar, hadde reallønna hans i virkeligheten bare steget til 6.750 dollar. Resten var oppspist av inflasjonen.

Utviklinga seinere har heller ikke gjort situasjonen lysere for den jamne amerikaner. Konsumprisindeksen lå i april i år 6 prosent høyere enn ett år tidligere.

Utvidelse av krigspolitikken

Ved siden av å velte byrdene over på befolkningen hjemme, forsterker USA-imperialismen sin krigs- og aggresjonspolitikk verden over for å holde hjulene i gang. Mer og mer av investeringene går til krigsindustrien. Likevel har industriproduksjonen under ett vist tilbakegang siden i fjor sommer. 1. kvartal i år viste utnyttningen av kapasiteten i industrien det laveste tallet siden 1961.

Krisa gjenspeiles også på aksjemarkedet i Wall Street. Dow Jones' industriaksjeindeks, som gir et utfyllende bilde av stillingen i de største industrimonopolene, er et eksempel:

Kurven er hentet fra Financial Time, 7. juli 1970.

Forventningen om dårligere tider fører til svekket tillit til kapitalen. Dette konkretiserer seg gjennom lavere investeringsaktivitet. Tilgangen på nye ordrer på maskinverktøy, som regnes som utslagsgivende på konjunktorene, falt i april til det laveste nivået på 7 år, 70 prosent lavere enn i april i fjor.

Arbeidsløsheten stiger. Den lå i mars på 4,4 prosent, i april på 4,8 prosent og i mai på 5 prosent. Samtidig som de rammes av økte skatter og fortsatt inflasjon, kastes nå større deler av den arbeidende befolkningen raskt ned i økonomisk ruin. Dermed synker også vareomsetningen. I 1969 gikk detaljomsetningen nedover, hele 4,3 prosent fra januar til desember.

Folket reiser seg

Gjennom lokale streiker og aksjoner er det arbeidende folket i USA i ferd med å reise seg mot den stadig hardere utbyttinga. Aksjonene har fått amerikanske børsnoterte aksjers kursene nedover. Etter invasjonen i Kambodja rutsjet aksjekursene nedover. Også den spent situasjonen i Midt-Østen gir seg liknende utslag.

Derfor vil folkenes kamp, både ute og hjemme, mot den amerikanske monopolkapitalen sørge for at den synker dypere og dypere i gjørra.

Kalheim og høyremannen Stenstad i Åpen Post: Til felles kamp mot SUF(m-l)

Forts. side 10

STREIK VED ALTA STENSLIPERI

Enhetlig kamp for høyere lønn. Arbeidsforholda elendige.

Formannen i streikekomiteen kan fortelle til «Klassekampen» at arbeiderne på Alta steinsliperi i forrige tariffperiode hadde topplønn på kr. 12,45, mens gjennomsnittet for medlemmene i bygningsindustriarbeiderforeningen i Alta ellers var kr. 15,00. Ved siden av at betalingen er dårlig, er det svært tungt. Alle de 20 ansatte er i alderen 20-35 år. Arbeidet blir for hardt for eldre arbeidere, og de slutter etter kort tid.

Det er to maskinhaller ved bedriften. Den eldste er dårlig, med sprekker i veggene. Det blir svært kaldt å arbeide der om vinteren. Ellers er det fryktelig støy i begge maskinhallene, verst i den nye hallen. Støyen sitter igjen i kroppen etter at arbeidsdagen er slutt. Mange føler seg irritabel og greier ikke å slappe av etter arbeid.

Arbeidstilsynet har de ansatte ikke sett noe til på mange år. Det skal visstnok ha vært en mann på bedriften for et år eller to siden som målte støynivået i maskin-

Formannen i streikekomiteen, Kåre Nilsen

hallene, men arbeiderne har ikke hørt noe om resultatet, og det har heller ikke blitt forbedring.

Ved tariffoppgjøret i vår stilte arbeiderne på steinsliperiet et minstekrav på 15 kr. i timelønn. De gav forhandlerne fullmakt til å gå ned til kr. 14,50. Bygningsindustriarbeiderforbundet anbefalte et minstekrav på kr. 14,13. Dette gikk de ansatte inn for, og hadde dermed firt på sitt opprinnelige krav med 87 øre. Bedriften tilbød kr. 13,29. Det har den stått fast på og har ikke økt tilbudet med en øre.

På siste forhandlingsmøte sa bedriftas folk at hvis arbeiderne ikke var fornøyd med tilbudet på 13,29, kunne de bare søke annet arbeid. Det fikk begeret til å flyte over, og den 14. juli kom det til brudd i forhandlingene. Arbeiderne er villige til å gå tilbake til forhandlinger når som helst, men de vil ikke gå ned en øre på kravet sitt. Nå er det bedriften som har utspillet.

Ferien begynte 20. juli, og arbeiderne har tidligere fått utbetalt feriepengene. De fleste har penger ennå ei stund, sjøl om noen alt nå har fått økonomiske problemer. Sannsynligvis blir det ikke forhandlinger under ferien, så om et par uker vil det oppstå økonomiske problemer for de streikende arbeiderne hvis det ikke blir organisert støtteinnsamlinger. Særlig hvis streiken skal fortsette etter ferien, slik det nå ser ut til, må arbeiderne få økonomisk støtte utenfra.

Bedriften har snakka om å ansette nye arbeidere. Hvis det skjer, vil de bli betraktet som streikebrytere og bli behandlet deretter.

Til slutt spør vi Kåre Nilsen om arbeiderne ved bedriften står samla bak streiken.

– Ja, her er det full enighet, sier han. Streik er jo det eneste middel vi arbeidere har å sette inn mot bedriftseierne.

FAGFORENINGSFORMANNEN OM STREIKEN:

BREI SOLIDARITET

– Det er mye misnøye med arbeidsforholdene på steinsliperiet. Særlig har det vært plaget over støyen i maskinhallene.

– Det arbeides med harde kvartstoffer på bedriften, og dette gir både mye støy og risting i kroppen. Det finnes visstnok ikke bedrifter i Nord-Norge med høyere støynivå.

– Hvordan har fagforeninga stilt seg til streiken?

– Styret i foreninga har enstemmig støtta streiken. 19. juli var det medlemsmøte i foreninga, der det også ble uttalt full støtte til streiken. Men halvparten av medlemmene er på ferie, så det lot seg ikke gjøre å få samla hele foreninga bak støtten. Vi regner forøvrig med at så og si hele befolkninga i Alta støtter de streikende.

– Har dere tatt kontakt med forbundet sentralt?

– Ja, sekretær Odd Isaksen på Nord-Norge-kontoret i Tromsø har omtrent daglig hatt kontakt med oss pr. telefon. De streikende har fått ordre fra sentralt hold om å gå tilbake til arbeidet, men den er bare lagt til side og blir ikke etterfulgt. Forbundsledelsen har sagt at vi må være oppmerksomme på følgene av streiken, og det er vi. Arbeiderne firer ikke en tomme, sjøl om de må streike til julaften.

– Har dere hørt noe fra LO eller NAF?

– NAF har uttalt at de overveier å gå

til lock-out, dersom arbeiderne ikke går tilbake til arbeidet. Hittil har vi ikke fått noen trusel fra LO, men vi regner med at hvis de blir kjørt hardt nok av NAF, ekskluderer de tillitsmennene.

– Vil en eventuell dom i arbeidsretten ha innflytelse på kampviljen?

– Nei. Fra før kjenner vi til hvordan arbeidsretten blir brukt mot streikende arbeidere. En dom ville heller sveise folka sammen enn ødelegge kampmoralen. Det samme gjelder erklæringer fra LO og NAF om at streiken er ulovlig. Ikke en gang ved hjelp av politi kan de skremme Alta-væringene.

– Har de streikende fått støtteerklæringer?

– Alta faglige samorganisasjon hadde medlemsmøte 17. juli, men halvparten av medlemmene var på ferie, og det kunne ikke gjøres noe vedtak da. Vi regner likevel med samlet støtte for de streikende fra alle fagforeningene. Blant annet støtter de 300 arbeiderne på skiferbruddet her i Alta – som leverer råstoffer til steinsliperiet – streiken, ved at det ikke blir levert råstoffer så lenge streiken varer.

– Er det kommet støtteerklæringer fra andre steder i landet?

– Til nå har vi fått telegram fra Marxist-leninistiske studie- og arbeidsgrupper og SUF(m-l). Fra Sauda er det kommet hilsener og store bidrag til streikerkassa. Vi håper at flest mulig arbeidsplasser rundt om i landet vil støtte streiken.

Streik!

Streiken på Stensliperiet fortsetter!

Ingen arbeidere må ta arbeid på Stensliperiet så lenge streiken varer. Streikekomiteen

Annonse i «Altaposten» 16. juli

STREIK VED UNION

16 renseriarbeidere på papirfabrikken Union Brug i Skien nedla arbeidet i 32 timer 9. og 10. juli. Streiken var en punktaksjon, og var varslet av fagforeninga – Avd. 17 Union av Norsk Papirindustriarbeiderforbund – 14 dager i forvegen. Bedriftens store papirmaskin gikk likevel gjennom hele aksjonen, men produksjonen av cellulose ble stoppet fordi det ble mangel på flis.

Etter at streiken var slutt ble det kjent at avd. 17 Union har engasjert egen advokat for eventuelt å reise søksmål mot bedriften for å få rettet på arbeidsforholdene. Klassekampen har snakket med Tore Larsen, sekretær i avd. 17 Union, om bakgrunnen for streiken.

ETTER TVUNGEN LØNNSNEMND OG ARBEIDSRETTSDOM

– Vi gir oss ikke!

Norsk Styrmandsforening og Det Norske Maskinistforbund varslet 48 timers politisk demonstrasjonsstreik i innenriksfarten 11. og 12. juli. Forbundene ønsket å protestere mot bruken av tvungen voldgift i samband med oppgjøret for innenriksfarten i år. Redernes Arbeidsgiverforening og NAF tok saka inn for Arbeidsretten og fikk streiken dømt «ulovlig». Klassekampen har snakket med Bjørn Sivertsen, sekretær i Styrmandsforeningen, om medlemmenes reaksjon.

– Dommen kom ikke uventet. Vi hadde lagt opp konflikten slik at den skulle være lovlig på bakgrunn av de dommene arbeidsretten tidligere har avsagt, men vi var klar over at arbeidsretten ville gjøre alt den kunne for å dømme aksjonen ulovlig. Arbeidsretten er en politisk domstol. Vi har aldri fått noen støtte der.

Vi har sagt at vi vil holde oss innen «lovlighets» ramme. Men det under den forutsetning at disse lovregler er slik og praktiseres slik at de kan respekteres av begge parter. Vi synes at arbeidsrettens dommer i sak etter sak er blitt ensidig i arbeidsgivernes favør. Det er klart at et sted går grensen for hvor langt man skal respektere domstolene hvis de blir så ensidige som arbeidsretten etter hvert er blitt.

– Sauda-arbeiderne vant ca. 30 prosent lønnsstillegg gjennom sin «ulovlige» streik. Hvordan ser dere på denne aksjonen?

– Sauda-arbeiderne har min sympati. Våre medlemmer har felles problemer med de Sauda-arbeiderne står overfor.

– Både lønns- og arbeidsforholdene spilte inn. Arbeidsforholdene ved renseriet er skrekkelige. Larmen er nesten ikke til å holde ut. Det er fuktig og rått, uten ventilasjonssystem. Om vinteren er renseriet fullt av damp. Kloakkforholdene er fullstendig uholdbare. Vannet i tommerbassenget stinker fælt og er helt seigt. Reinholdet er dårlig og vi vasser i mukk.

Velferdsrommene er dårlige. De er små og ligger inne i renseriet, slik at det blir fuktig og rått der også. I tillegg har det vært drevet hard rasjonalisering. På det nye renseriet har vi ikke mer enn ca. halvparten av den arbeidsstokken som var på det gamle renseriet. Produksjonen har økt kraftig.

– Har det skjedd teknisk rasjonalisering?

Hvordan ser dere på tariffoppgjøret? – Oppgjøret ga ikke tilstrekkelig adgang til å differensiere og til å rette opp skjevheter for de som er blitt akterutseilt. Spesielt gjelder dette for de som alltid har vært lavtlønnet. Sjømennene har et meget dårlig utgangspunkt. Før krigen var lønningene basert på at sjomannsykket ble betraktet som nødsarbeid. Det er klart at med et slikt nivå som grunnlag og med ytterligere akterutseiling – det er ikke lønnsglidninger i dette yrket – så er lønnsnivået i dag blitt meget lavt.

Våre medlemmer ligger langt under lønnsnivået i land. Det faktiske forholdet får en når en ser på styrmannshyrene. Det avliver myten om at vi er en privilegert gruppe. Rikslønnsnemndas kjennelse innebærer for styrmennene vel kr. 1700 i måneden. Tatt i betraktning at det av dette skal betales folketrygd, syketrygd, skatt og sjomannspensjon, blir det ikke mye igjen å fø familien på. Rederne hevder at fri kost og fritt opphold innebærer en lettelse, men så lenge de aller fleste likevel må holde en husholdning for kone og unger i land har dette mindre betydning. Hyrene må opp slik at man kan fø sin familie på ei lønn basert på normal arbeidstid. I dag må de fleste jobbe svært mye overtid for å prøve å få det til å gå i hop.

– Hva har dere tenkt å gjøre nå? – Vi gir oss ikke, og vi har våre planer. De vil vi offentliggjøre etter hvert som vi setter dem i kraft. Vi kan ikke gi oss på dette lønnsnivået, og vi vil bruke alle de midler som står til vår rådighet for å bedre vilkårene for våre medlemmer.

Den har vært lik null. Maskineriet er underdimensjonert og det har vært en kraftig øking i arbeidspresset. Det er et jag og mas hele dagen. Da de skulle sette i gang med det nye renseriet, ville de ha 3 mann på hvert skift, noe som ville ha vært alt for lite. Vi fikk gjennom at det skulle være en mann til, og vi fikk seinere enda en mann til utenom tariffen, på vinterstid.

– Hvordan er lønningene?

– I renseriet ligger lønna på omtrent 27 000 i året i gjennomsnitt. Tidligere lå renseriet lønsmessig på topp på Union, nå ligger det på bunn. Bedriftsledelsen kom med tilbud på 75 øre, som vi ikke kunne godta. Renneriarbeiderne stilte krav om heving av bonusen som ville svare til en lønnsøkning på kr. 1,50 i timen. Bedriften kom med nye bonuskurver som ved første øyekast kunne se bra ut, men da vi så nærmere på dem viste det seg at kurvene ville gi bra lønnsøkning på en produksjon som ligger under det normale, mens det ville blitt mye mindre på vanlig produksjon. Da vi sa fra om dette til bedriftsledelsen, forsøkte de å vri seg unna og sa at «det var gjort i uvitenhet!». Renneriarbeiderne sendte da ut ei melding om brudd i forhandlingene og varslet streik 9. juli. De fikk full støtte fra resten av arbeiderne på et medlemsmøte i foreninga.

– Har dere fått noen hjelp fra forbundsledelsen?

– Det ville ikke hjelpe å spille ballen over til forbundet. Vi ville ikke oppnådd en øre. De springer mer bedriftsledelsens ærend enn arbeidernes.

– Har forbundsledelsen prøvd å presse renneriarbeiderne?

– Forbundsledelsen ville innkalle til nytt medlemsmøte. Dette kunne ikke vi i foreningsstyret gå med på ettersom det ikke hadde skjedd noe nytt i saka.

– Hva vil skje videre?

– Det blir ikke tatt noe nytt initiativ fra vår side om forhandlinger. Vi har gjort vårt. Nå er det bedriftsledelsen som må komme med et tilbud. Renneriarbeiderne må sjøl avgjøre hva de skal gjøre etter streiken.

– Hvordan er stemninga på resten av bedriften?

– Det murrer over alt. Stemninga er laber og vi var forbauset over at streiken ikke kom tidligere. Vi i foreningsstyret er bundet på hender og føtter av lovverket, men stadig flere får øynene opp for at «ulovlige» streiker gir resultater. Etter års forhandlinger uten resultater ser vi at streikene i Kiruna, Norgas og Sauda har gitt store resultater, og arbeiderne her har hentet mye inspirasjon fra disse streikene, sier Tore Larsen.

FRA ARBEIDSPlassen...

FLERE ARBEIDSULYKKER

»Fem er blitt drept og 890 skadet på sine arbeidsplasser i Trondheim i løpet av årets første 6 måneder. Tallene for samme tid i fjor er henholdsvis ingen drepte og 665 skadet», skriver Høyreorganet Adresseavisen.

»Det er umulig å gi noen fullgod forklaring på hva denne kolossale økningen i arbeidsulykker kan skyldes», sier formannen i Trondheim kommunale Arbeidstilsyn til avisen. Likevel finner han grunn til å rette pekefingeren mot arbeiderne: »Arbeiderne må nå begynne å ta vernearbeidet alvorlig. De må slutte å ta sjanser, og følge de verneinstruksene de får på sine arbeidsplasser», sier han.

Men den virkelige årsaken er høyt arbeidstempo og akkordsatser som ikke gir en tid til å være forsiktig. Det nevner ikke Arbeidstilsynsformannen.

TANGSKJÆRERNE I FOSEN

Dårlige levevilkår – moms, høyere priser og krise i fiskeomsettinga – har fått mange fiskere til å begynne som tang- og tareskjærere. Trass i at disse bruker samme båter og har samme slags driftsutgifter som vanlige sjarkefiskere, har de en annen beskatning. Vanlige fiskere har sikringstrekk, mens det for tang- og tareskjærerne brukes forskottstrekk etter skattekort.

Klassekampen har hatt en samtale med en tangskjærer fra Fosen i Sør-Trøndelag.

– Dere er forbanna på denne skatteordninga?

– Ja, det skal være sant. Ikke får vi 8 % i minstefradrag, ikke 12 % i særfradrag. Vi blir rekna som «sjølstendige næringsdrivende». I noen kommuner blir vi strøket fra fiskermanntallet fordi vi ikke driver fiske i minst 20 uker i året. Og dette lager vansker med medlemskap i Fiskeretrygden og medfører at vi ikke har krav på avgiftsfri bensin. En skulle tro at Norges Fiskarlag ville støtte oss. Pampene der sier seg jo å representere kystbefolkningen, og snakker stadig om distriktsutbygging. Men Toft og Co. sier at de ikke kan fremme krav som går på likestilling mellom oss tangskjærere og fiskerne.

– Hvordan er arbeidsdagen?

– Vi har et grisete, blott og tungt arbeid. Arbeidsdagen følger flo til flo, – dvs. 12 timers arbeid. Med lasting og kjøring til fabrikk hender det ofte at vi arbeider 20 timer i døgnet.

Prisene på råtang har ikke på langt nær holdt følge med de hardere levevilkåra. I 1956 fikk vi 50 kr. for et tonn råtang. I dag får vi 60 kr. For å holde levestandarden så noenlunde, er vi nødt til å arbeide døgnet rundt. Med moms følger også merarbeid. Vi må føre regnskap. Alt dette tar sjølsagt på helsa.

– Slik er det såkalte «velferdsamfunnet» for oss småfolk, mener tangskjæreren.

STREIK PÅ BANGDALSBRUGET

Sagbruksarbeiderne ved Bangdalsbruget i Bangsund gjennomførte en streikeaksjon 13. juli. Etter siste tariff-revisjon ble det liten forskjell på timelønn og akkord ved Bangdalsbruget, og dette protesterte arbeiderne mot. De forlangte å få akkord-tariffen endret – ellers ville de gå ned på vanlig timelønn.

På et møte samme kveld vedtok arbeiderne med 28 mot 20 stemmer et anbefalt forslag som et forhandlingsmøte med NAF og bedriften på Bangsund samme kveld var kommet fram til. »Vi er stort sett fornøyd med resultatet, som ligger nær opp til det vi forlangte, 60 øre pr. time», sa formannen i Bangsund Arbeidsmannslag til Adresseavisen.

STREIK MOT PRISSTIGNINGA

200 smelteverksarbeidere ved Meraker Smelteverk A/S gjennomførte en halv times demonstrasjonsstreik mot prisstigninga 22. juli. Arbeiderne har valgt eget streike-utvalg og har sendt ut en uttalelse om bakgrunnen for aksjonen.

I uttalelsen peker Meraker-arbeiderne på at arbeidernes levestandard blir forringet for hver dag som går, og at siste tariff-oppgjør blir spist opp før noen får den minste glede av det lønnsstillegget det ga.

LO-ledelsen understreker at den er motstander av at arbeidsfolk på Meraker og andre steder går til kamp mot prisstigninga gjennom aksjoner av denne typen.

VIKTIG SEIER I SAUDA

Fra baksida

studentorganisasjoner var representert, og at det var feilaktig å angripe LO-pampene i agitasjonen for støtte, – sjøl om Sauda-arbeiderne klart hadde gjort dette i sine egne uttalelser.

Partiløse og DNA-medlemmer som er lokale pampere, utgjør den største sosialdemokratiske gruppering. Disse folkene har dels hatt en progressiv rolle – f. eks. i Grafisk og i styrmennenes og maskinistenes organisasjoner. Her har de klart gått inn for kamplinja og bekjempet LO-ledelsens klasesamarbeid.

En viktig undergruppe blant disse folkene – de såkalte *furubotnikene* – har imidlertid gjort mye for å kvele oppsvinget, og har spesielt bekjempet marxist-leninistenes ledende rolle i aksjoner og støttarbeid. I Norgas-konflikten satte de alle krefter inn for å stoppe streiken og hindre at den spredde seg til «deres» bedrifter i Oslo-området. Som omtalt i forrige *Klassekampen* lyktes disse forsøkene ganske bra. Også i Sauda-konflikten blandet furubotnikene seg inn. Ove Larsen, klubbformann på Nyland Vest, og en av deres fremste folk, uttalte i begynnelsen av streiken til Dagbladet at aksjoner av Saudas type ikke var tjenlige. Seinere fikk de imidlertid kalde føtter ettersom sympatien for Sauda-arbeiderne vokste på bedriftene. Da begynte de å lage hets-uttalelser mot SUF(m-l)s deltakelse i støttarbeidet og koplet dem sammen med støttebevilgninger for å få dem vedtatt i klubbene.

Sosialdemokrater av ulike nyanser har utvilsomt spilt en ganske viktig rolle i vår. Tildels har de gjort betydelig skade, – særlig i Odda og på Norgas. Slik kan bare skjje fordi sosialdemokratene ennå ikke er tilstrekkelig avslørt for massene, fordi deres innflytelse ikke er knust. Skal sosialdemokratene bli avslørt, kreves det arbeid, ikke bare gjennom propagandistisk avsløring i ML-prensa, men også gjennom lokal kamp. Denne oppgaven må aldri glemmes sjøl om det lokalt, etter bestemte overenskomster, kan være riktig å samarbeide.

MARXIST-LENINISTENES ROLLE OG OPPGAVER

Marxist-leninister har stått i ledelsen for de viktigste aksjonene dette halvåret. Deres ledende rolle har vært ulik på ulike steder. Dels har marxist-leninistene hatt et godt grep om den politiske og organisatoriske ledelsen av aksjonen, dels har de hatt et visst grep, og dels har de hatt et begrenset og mer tilfeldig grep gjennom at det fantes enkelte marxist-leninister på arbeidsplassen. ML-bevegelsen har sikkert også gjennom sin propaganda, og gjennom forbildet fra Sauda og Norgas, hatt innflytelse mange steder der det ikke var marxist-leninister. Slik innflytelse kan ses gjennom krav om 25 prosent tillegg og moms kompensasjon fra et stort antall arbeidsplasser.

Erfaringene fra i vår viser at fast marxist-leninistisk ledelse har sammenheng med at det har vært drevet organisert ML-arbeid på bedriften i en viss tid. Slik fast ledelse er igjen det beste utgangspunktet for en seierrikkig aksjon. Å styrke den marxist-leninistiske ledelsen gjennom å bygge ut ML-organisasjonene på arbeidsplassene er derfor en oppgave som tjener hele arbeiderklassen.

REVOLUSJON ER HOVEDTENDENSEN ...

Fra midtsidene

statsapparatene holde seg oppe. På lang sikt svekkes deres posisjon, og proletariatets stilling styrkes gjennom det revolusjonære oppsvinget hos de undertrykte nasjonene.

Mao Tsetungs tenkning spres

Marxismen-leninismen er arbeiderklassens teori. Den sammenfatter verdensproletariatets erfaringer i klassekampene opp gjennom historien, avdekker lovmessighetene i historien og gir dermed anvisninger for hvordan proletariatets kamper skal føres.

Marxismen-leninismen er vokst fram gjennom, og er et redskap for, folkets kamp. Framgang for folkets revolusjonære kamp fører alltid til framgang for marxismen-leninismen som er teorien for denne kampen. Slik ser vi i dag at marxismen-leninismen over hele verden er i voldsom framgang.

Denne framgangen tar en spesiell form på grunn av den moderne revisjonismens framvekst i Sovjetunionen og i ledelsen for de fleste av partiene i Lenins 3. Internasjonale (bl. a. NKP). Den manifesterer seg bl. a. i dannelsen av nye

ML-bevegelsen vil ikke satse på å skaffe sine folk tillitsverv for tillitsvervenes egen skyld. ML-erne vil aldri innta formell ledelse gjennom tillitsverv uten at linja deres har reell massebasis. Historien er full av eksempler på hvordan progressive har blitt gisler for NAF og LO-ledelsen fordi de har latt seg velge til verv uten politisk basis i massene.

Opgaven med å bygge ut den marxist-leninistiske bedriftsorganisasjonen er ikke bare riktig fordi den vil tjene kampen for dagskrava på arbeidsplassene. Viktigst er det at den er en del av løsningen av marxist-leninistenes viktigste oppgave i dag: bygginga av det marxist-leninistiske arbeiderpartiet. I et slikt parti vil bedriftsorganisasjonen måtte være ryggraden.

»SOSIALISTEN» KALHEIM Fra side 8

også en betydelig rolle i samband med utviklinga av furubotnikenes rasjonaliseringspolitikk ved å sette den ut i livet på Akers mek.

Om dette forteller også Furubotn i intervjuet. Intervjueren spør:

– Hva fikk deg til å satse på produktivitetsarbeidet? Kommunistene i Vest-Europa har vel tradisjonelt sett på økt produktivitet som ensbetydende med økt profitt for kapitalherrene?

Og Furubotn svarer:

– Ja, det mangler ennå mye på at forståelsen for dette problemet er slått igjennom. Jeg har innsett det lenge. Det var en vinterkveld først i 50-årene at saken ble konkretisert. Den kvelden kom Ragnar Kalheim til meg. Han var da oppsagt for tredje gang på Aker mek. Verksted. Norsk skipsindustri var på den tid av ekspertene dømt til en snarlig undergang. Mitt svar til Kalheim var: Gå til direktør Siem, si at du vil ta opp produktivitetsarbeidet og satse din egen faglige dyktighet for økt produksjon. Dette er din viktigste oppgave. Politisk virksomhet og andre ting må komme i annen rekke. Kalheim svarte meg ikke den kvelden, men han gikk som oppsagt mann til direktør Siem. Siem svarte etter å ha hørt ham: Begynn på jobben igjen! Dette var et av de viktigste avsnitt i Kalheims liv, og med det begynte en utvikling som førte til produktivitetsavtale, nytt lønnsystem og annet. Dette kalte kommunistene for for «klasseforrøderi».

Vi utviklet etter hvert en stor kampanje for produktivitet. Jeg hadde, sammen med Akersarbeiderne, et møte med

statminister Gerhardsen, som var glad som en 17-åring over deres innsats. Gerhardsen fikk også istand et stort møte om saken.

Oslos arbeidere bør merke seg disse ordene.

SVELTIHEL PÅ TRYGD

Fra side 5

ei slik ordning vil dei ikkje meir enn i dag få del i dei nye verdiane som blir skapte i produksjonen.

For det andre kan knapt disse gruppe rekne med å få kompensert meir av prisauken enn arbeidarane får ved indeksregulering. Og då veit vi at det aldri hender at det blir gitt full kompensasjon – i høgda 70–75 prosent. Dei trygda må også i framtida vone på at generelle reguleringar av satsane skal halde oppe ei stabil kjøpekraft.

Den nye ordninga gir ingen garantiar for ei verkeleg forbetring. I beste fall fører ordninga til at kjøpekrafta blir mindre redusert enn i dag mellom justeringane av satsane.

»DÅRLIGERE RÅD ENN... Fra side 5

blir jeg ofte nødt til å ta til takke med restene – utvalget er gjerne dårlig, og jeg får ikke tid til å ta skikkelig hensyn til prisene.

Ellers må jeg bruke fridagene, da, prøve å snøke rundt og finne noe som er billig – rester og sånn.

Nei, det må bli en forandring. Det lønnsilletget vi fikk nå og som er så oppskrytt, har det gitt oss bedre råd? Ikke det minste. Tillegget var altfor lite, og dertil kommer nå denne svære prisøkninga.

Jeg kan ikke forstå annet enn at vi i virkeligheten har fått dårligere råd enn for!

NYE SEIRE I MIDT-ØSTEN Fra midtsidene

Den nyoppretta sentralkomiteen for frigjøringsbevegelsen advarte spesielt mot to-stat-taktikken i sin uttalelse etter at kampen var slutt. Det er nå oppnådd enighet med Jordan-regjeringa. Saiqa-enhetene er oppløst, og de to lederne, som henholdsvis var jordansk hærsjef og sjef for panservognavdelingen, er avsatt. Dette gjør det vanskelig for USA-imperialismen å gjennomføre flere «indirekte» kontra-revolusjonære kupp i Jordan.

Ei viktig forutsetning for den enhetlige og veloverveide opptreden fra frigjørings-

bevegelsen var den organisatoriske enheten som endelig ble gjennomført 6. mai. Da hadde alle geriljaorganisasjonene blitt enige om å danne en palestinsk sentralkomite. Dette ble gjort under det Palestinske Nasjonalråds 7. sesjon i Kairo i mai/juni. Særlig viktig er det at PFLP, organisasjonen som tidligere nekta å delta i fellesorganisasjonen, nå er kommet med.

SEIER FOR DEN NASJONALE FRIGJØRINGSKAMPEN!

Det samme skjer i Midt-Østen som i Indo-Kina: Folket overvinner indre motsetninger og står samlet mot hovedfienden. Imperialistenes desperate angrep mot folket for å opprettholde de råtende brohodene for imperialismen, sveiser folket sammen i større og mer slagkraftige enhetsfronten. Samtidig styrkes den internasjonale enheten.

Etter et besøk Al Fatahs leder, Yasser Arafat, avla i Folkerepublikken Kina og i Nord-Vietnam i april i år, skrev Al Fatahs avis »Fateh»:

»Vi er overbevist om at vietnameserne skal vinne, at palestinerne skal vinne, og at verdens folk og den nasjonale frigjøringskampen over hele verden skal vinne, at fred og framgang skal vinne.»

PROLETARISK INTER... Fra midtsidene

tilsvarende nede. Arbeideren får fortsatt betalt for en like liten del av det arbeidet han gjør og profitten går fortsatt i kapitalistens lommer.

»Solidaritets»-appeller på slike falske premisser blir gjerne brukt av borger-skapets agenter i arbeiderbevegelsen, pampere i sosialdemokratiet og LO-ledelsen. De likner deres formaninger om «solidarisk lønnspolitikk» her hjemme. Den går ut på at hver gang ei gruppe arbeidere fremmer sine krav, forsøker deres »representanter» å sabotere krava ved å henvise til grupper, og det finnes alltid, som har det verre.

Stadig større deler av arbeiderklassen har avslørt denne taktikken. Oppsvinget i

NORDISKE ML-ORGANER:

SVERIGE:

M-L GNISTAN. Manedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Utgitt av KFML. Abonnement: Danelius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Årsab. kr. 15,- til p. g. 4 86 37.

MARXISTISK FORUM. Teoretisk tidsskrift. Abonnement: Peterson, Studentstaden 10 Uppsala. Årsab. kr. 10,- til p. g. 67 26 56.

CLARTE. Organ for Svenska Clarteförbundet. Abonnement: Clarte, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA. Årsab. kr. 15,- til p. g. 25 17 80.

DANMARK:

KOMMUNIST. Organ for KFML. Abonnement: c/o Jacobsen, Rørholmegade 22, 5. København F. Årsabonnet: kr. 15,- til postgiro 14 08 07.

MARXISTISK-LENINISTISKE STUDIEBREV. c/o Jacobsen, Rørholmegade 22, København K.

RØD FRONT. Organ for KURL. c/o Birger Jensen, Vesterbrogade 67, 4. th. 1620 København V, giro 16 09 59.

BESTILL ML-MATERIELL FRA KLASSEKAMPENS DISTRIBUTUSJON, BOKS 6159, ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIRO 20 81 66

JEG BESTILLER MOT OPPKRAV:

(I tillegg til prisen kommer portoutgifter)

- sett av Klassekampen, årgang 1969, 2–11, kr. 7,50
- eksemplarer av Klassekampen nr. 9 for kr. 1,- pr. eks.
- abonnement på Klassekampen for ett år, kr. 12,-. Halvår kr. 6,-
- abonnement på RØDE GARDE for ett år. Kr. 7,-
- sett av grunnsirkelen i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning m/studieplan, kr. 30,-
- eksemplarer av Marxismens Politiske Økonomi, kr. 4,-
- eksemplarer av Mao Tsetung: KKP's rolle i den nasjonale krigen og to andre artikler
- eksemplarer av Dimitrov: OM FOLKEFRONTEN, kr. 4,-
- eksemplarer av SUF(m-l)s skoleblad TIL KAMP, a kr. 0,25
- eksemplarer av STRASBOURGER-TESENE, a kr. 2,-
- eksemplarer av LENIN jubileumsplakat(2 farger), kr. 5,-
- eksemplarer av Mao-plakat i fire farger, kr. 7,50
- eksemplarer av sort/hvitt plakater av MARX, ENGELS, STALIN, HOXHA, og HO CHI MINH, a kr. 3,-. Spesifiser hvilke
- eksemplarer av plakat »DE FEMSTORE». kr. 3,-

..... eksemplarer av materiale til Spørsmålet om Stalin

..... eksemplarer av gratis bokliste over ML-LITTERATUR

BELOPET KAN SENDES I FORSKUDD, ENTEN OVER GIRO ELLER I FRIMERKER. LEGG TIL KR. 2,50 I PORTOUTGIFTER.

NAVNE:.....

ADRESSE:.....

POSTSTED:.....

Kommunistene og ...

Fra side 3

bevegelsen framgang. Og omvendt: Der hvor sekteriske feil som tendenser til isolasjon og mangel på tiltro til andre enn ML-erne sjøl har slått ut, har marxist-leninistene for liten framgang, eller til og med tilbakegang.

Alle slike sekteriske feil kan føres tilbake til: mangel på tillit til massene. Hva har dette sammenheng med? Det har sammenheng med mangel på tillit til ML-bevegelsen, til at marxist-leninistene er istand til å overbevise massene om at den politikken de står for er riktig. Nettopp ei slik nedvurdering av ML-bevegelsen fører til at marxist-leninistene »blir seg sjøl nok», det avler mistro istedet for tiltro til massene. Å rette på dette er i dag en oppgave for alle som støtter bygginga av det revolusjonære kommunistiske partiet.

Mao Tsetung har uttrykt det slik:

»Vi må ha tiltro til massene, og vi må ha tiltro til partiet. Dette er to hovedprinsipper. Hvis vi tviler på disse prinsippene, vil vi ikke kunne oppnå noen ting.»

marxist-leninistiske partier og organisasjoner i kamp mot revisjonismen.

Siden Lenins dager er marxismen-leninismen videreutviklet av Mao Tsetung.

»Mao Tsetungs tenkning er marxismen-leninismen i den epoke da imperialismen går sitt fullstendige sammenbrudd i møte, og da sosialismen skriker fram mot en verdensomfattende seier» (Lin Piao).

Mao Tsetungs tenkning innebærer på de fleste felter en viktig videreutvikling av marxismen-leninismen. Et viktig felt er her teorien om folkekrigen, som i dag gir mange av grunnprinsippene for folkets viktigste revolusjonære kamper.

På dette og på mange andre felter har Mao Tsetungs tenkning blitt grepet av folkemassene og er blitt en materiell kraft som på avgjørende vis driver historien framover. Seirene for folkenes revolusjonære kamp er ikke minst en seier for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

**Lenge leve folkenes revolusjonære kamp!
Lenge leve marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning!**

HVA VISTE STREIKEN PÅ TRANDUM?

Mandag 22. juli gikk rekruttene ved Kavaleriets skole- og øvingsavdeling på Trandum til streik etter vedtak på et allmannamøte. Kravene soldatene stilte var en øyeblikkelig økning av soldatlønna til minst 10 kroner dagen, samt at tilskudd til hustru og barn måtte heves i samsvar med de faktiske utgiftene i dagens samfunn.

For bedre å kunne kjempe for krava, krevde rekruttene fulle demokratiske rettigheter til å avholde møter og til å sette i gang underskriftskampanjer — noe de nåværende reglene ikke tillater. Aksjonen var soldatenes svar på de harde økonomiske kår etter innføringen av moms. Den viste at norske soldater er beredt til å kjempe for bedring av egne kår.

Sjøl om aksjonen ikke ble hundre prosent vellykket, kan andre lære av verdifulle erfaringer som Trandum-rekruttene har bidratt med. Streiken, som var beregnet å vare i to timer, ble avblåst etter en halv time fordi offiserene raskt og brutalt grep inn. De foretok navneopprop, spurte om den og den støttet streiken og truet med straffer som permnekt, refs, kakebu osv.

Rekruttene var ikke forberedt på slike mottiltak fra befalt, og enheten ble splittet. Dette peker på hvor viktig det er med sammensveiset enhet blant soldatene før en går til aksjon. For å klare dette må enhver aksjon forberedes grundig av en ledelse som velges av soldatene.

Ledelsens oppgave blir for det første å drive agitasjon og propaganda hos soldatene slik at flest mulig forstår betydningen og riktigheten av krava som stilles. For det andre må soldatene bli forberedt på offiserenes trusler om straff og represalier, og de må forstå betydningen av å stå samlet mot slike trusler.

Men ei forutsetning for at dette skal lykkes er at det stilles riktige krav, dvs. krav som er i overensstemmelse med flertallet av soldatenes ønsker og behov. Trandum-rekruttene ønske om statlig økonomisk støtte til interessearbeid blant soldatene er feilaktig. Dette fordi staten aldri vil gi støtte til kamp, f. eks. om høyere daglønn, som jo er rettet mot statens politikk. Dersom staten gir slik pengestøtte, er det snarere for å hindre soldatene i å føre skikkelig interessekamp. Slike statlige midler vil i stedet gå til oppretting av halvstatlige »interesseorganisasjoner», slik som »Studentsamskipnaden» for studentene. Denne institusjonen har vist seg å hindre studentenes økonomiske kamp.

Derimot er et krav om full yrings- og organisasjonsfrihet et riktigere krav å stille. Hvis slik frihet oppnås, kan ikke staten stille betingelser for hva slags arbeid som skal drives. Soldatene vil i stedet få mulighet til å stille krav de sjøl finner nødvendige til enhver tid. Men for å oppnå denne demokratiske rettigheten må soldatene være forberedt på langvarig, og sikkert også hard, kamp, både mot lokale halv-fascistiske offiserer, og mot det militære lovverket.

STREIKEAKSJONEN FÅR STØTTE

Ved Hærens Intendanturs Øvingsavdeling på Gardermoen har rekruttene vedtatt denne støtteerklæringen:

Rekruttene ved HIØ på Gardermoen har drøftet de menige soldatenes økonomiske og sosiale situasjon, og er i likhet med rekruttene ved Kavaleriet på Trandum veldig misnøyd med den undertrykte situasjonen vi er i. Vi vil derfor gi vår fulle støtte til kravet om at innkommanderingstillegget må økes fra kr. 6,50 pr. dag, til kr. 10,- pr. dag.

Slik situasjonen er i dag, er vår økonomi så dårlig at vi på langt nær kan utnytte den adgangen vi har til å få permisjon og komme oss ut av leiren. Pengene for en halv måned varer sjelden mer enn en uke, og da har vi hverken råd til å kjøpe aviser eller en kopp kaffe på kveldene den siste uka før neste lønnsdag. Likeledes må hustru- og barnebidraget økes slik at familiene får en økonomisk støtte som er i samsvar med det det koster å leve for en hustru eller en familie.

Vi vil oppfordre soldater over hele landet til å drøfte situasjonen og på bakgrunn av det å treffe de tiltak som er nødvendige for å få igjennom kravet om bedre økonomiske kår for soldatene. Men det er viktig at situasjonen drøftes så inngående at alle står samlet om de tiltak som blir gjort. Enhet blant soldatene er det beste våpenet vi har.

Få dager etter streiken blant kavaleristene vedtok infanteristene på Trandum å stille seg solidarisk bak kravene om 10 kroner i daglønn, økning av hustru- og barnebidragene samt kravet om yrings- og organisasjonsfrihet.

I vedtaket heter det:

»Det er helt rettfærdige krav som kommer til uttrykk her, og vi ser med forbitrelse på den måten befalet ved

KSØ prøvde å undertrykke rekruttene lønnskamp på.

Eksemplet Trandum viser at det er nødvendig for soldatene å gå til aksjon for sine krav. Ved å stå samlet vil soldatene vinne fram. Rekruttene ved KpA, IØ 1 Trandum oppfordrer soldater, organisasjoner og enkeltpersoner over hele landet til å treffe tiltak som i hvert tilfelle synes nødvendig for å bidra til skikkelige økonomiske og sosiale vilkår for soldatene.»

STREIKETRUSEL VED ÅSEGARDEN MILITÆRLEIR

Soldatene i kompani C, 3. bataljon i Åsegarden leir ved Harstad fikk varsel om at de skulle ta marsjmerkeprøve lørdag 11/7. Samme helg var det også anledning til å søke utvidet week-end perm, noe som bare gis en gang i måneden. Soldatene påpekte dette overfor kompanisjefen og ba om at prøvedagen ble utsatt. Dette ble avslått. Like etter fattet soldatene et vedtak (mot to stemmer) hvor de konkluderte med følgende:

»Dersom saken ikke blir tatt opp og endret i samsvar med de rettfærdige krav Kp'et her stiller, er vi rede til, og vil drøfte mulighetene for, å utebli fra tjenesten lørdag 11/7.»

Det tok bare kompanisjefen en halv times betenkning før marsjmerkeprøven ble flyttet til vanlig virkedag og soldatene kunne søke utvidet week-end (perm fra lørdag morgen til mandag morgen) på vanlig vis. Mange av soldatene oppfattet kompanisjefens steile holdning som hevnekt. Tidligere har nemlig soldatene avvist en ordning med ekstra fridager til de av trossene som holdt seg refsfrie i en måned. Dette forsøket på å splitte soldatene ble avslått.

Soldatene i kompani C har dermed gitt oss to eksempler på hvordan interessekamp skal drives innfor militæret.

STUDENTFRONTFORMANNEN I OSLO:

„Krava ikke innfridd”

Stortinget vedtok i juni regjeringens innstilling om kompensasjon for moms og prisstigning for ungdom under utdanning. Innstillinga ga en øking i lånemulighetene på 60 kroner pr. mnd. i Statens Lånekasse. Elever i 9.—12. skoleår fikk en øking i behovsprøvd stipend på 12 mill. kroner pr. år og økte lånemuligheter i Lånekassa.

Stortingets vedtak er et svar på de krava Faglig Studentfront i Oslo satte fram ved årets begynnelse. Krava var 150 kroner pr. mnd. i stipend som kompensasjon for moms og en øking i låna på 110 kroner pr. mnd. for å dekke vanlig prisstigning. Klassekampen spurte den nyalvalgte formann i Faglig Studentfront i Oslo, Eirik Rossen, om hvordan fronten ser på svaret.

— Krava er ikke innfridd. Regjeringa har avvist kravet om momskompensasjon

og gitt utilstrekkelig øking av lånene. Topp-satsene på 900 kroner pr. mnd. er fortsatt 100 kroner under det en vanlig student i Oslo bruker. Regjeringa har latt økinga gjelde fra høsten av, mens våre krav var uttreknet til å gjelde fra begynnelsen av året. I løpet av våren har det vært kraftig prisstigning som betyr en ytterligere økonomisk forverring.

— Noe er oppnådd.

— Ja, vi har tvunget regjeringa til å komme med et svar, og svaret viser at det går an å oppnå resultater.

— Vil den økonomiske kampen fortsette til høsten?

— Ja, så lenge den økonomiske forverringa fortsetter, vil vi forsvare oss mot den. Til høsten kan det også bli viktig å sette den økonomiske kampen i forbindelse med EEC. EEC-medlemskap vil bety en økonomisk forverring for størstedelen av det norske folket.

Boikott normerte prøver!

I løpet av 70-åra vil hele skoleverket over ungdomsskolens nivå bli endret. Det skal gjøres mer enhetlig og sentraldirigert, for bedre å kunne tilfredsstille monopolkapitalens behov for billig og kvalifisert arbeidskraft. Innføring av et nytt karaktersystem er et av de viktigste ledda i dette rasjonaliserings- og effektiviseringsframstøtet. I det nye systemet erstattes bokstavkarakterne med tallkarakterer. Elevenes prestasjoner skal graderes mer nøyaktig. Karakterskalaen blir finere inndelt. Det skal bli vanskeligere enn for å oppnå »gode» karakterer. Elevenes konkurransementalitet blir dermed skjerpet.

I tillegg til dette skal karakterene være normalfordelt. Det betyr at elevmassens fordeling på de enkelte karakterene på forhånd er fastsatt. Dette gjelder ikke bare i hver enkelt klasse og på hver

skole, men for hele landet. For å sikre at en på hver karakter har det »riktige» antall elever også på landsbasis, skal elevene med jevne mellomrom gjennomføre normerte prøver, eller sentrale standpunktprøver. Dette er krumtappen i hele det nye karaktersystemet. Kapitalistene har stor nytte av at elevene over hele landet blir sammenliknet. Da blir de opplysningene de trenger, mer pålitelige.

De normerte prøvene består av skjematiske oppgaver med en mengde spørsmål. Disse skal besvares kort: En er interessert i svar og ikke i resonnering og tenking. Dermed vil undervisninga ved de enkelte skolene også bli mer ensrettet. Byråkratene i departementet og Forsøksrådet lager prøvene, bare lærere og elever får mindre innflytelse. At dette vil vanskeliggjøre deres arbeidsforhold, sier seg sjøl.

Overgangen til det nye karaktersystemet vil miste sin hensikt dersom de normerte prøvene ikke blir gjennomført. Derfor forbereder progressive lærere og elever boikott av dem. Ved Katedralskolen i Oslo ble det truet med boikott av en slik prøve. Aksjonen ble forhindret av skoleledelsen. Likevel vedtok elevene en resolusjon som tok skarp avstand fra det nye karaktersystemet.

I Sverige har kampen mot et liknende system gitt nyttige erfaringer. Anført av marxist-leninistene i Clarte har elever ved flere skoler boikottet prøvene.

For den progressive elevbevegelsen i Norge er det viktig å lære av de svenske erfaringene, for så å konsentrere kampen mot de normerte prøvene. Lykkes elevene i dette, kan de slå tilbake dette rasjonaliseringsframstøtet fra monopolkapitalen.

Stor støtte til Sauda-arbeiderne —

200 000 kroner samlet inn!

Grunnlaget for at arbeidere skal kunne fore en streikekamp seierriktig til ende er klassesolidariteten. Bredden i den økonomiske og politiske støtten er avgjørende for å ståsette arbeiderne til enhetlig kamp. Dette er viktig fordi LO- og forbundsledelse ikke stiller seg på arbeidernes side og rettmessig lar arbeiderne få del i streikekassa som de har betalt inn bidrag til. LO- og forbundsledelse arbeider i stedet aktivt på NAF's og monopolkapitalens side ved å fordømme og bekjempe arbeidernes militante lønnskamp. Dette fører til at arbeiderklassen sjøl må organisere gjensidig støttearbeid. En som har vært aktiv i dette støttearbeidet i forbindelse med streiken i Sauda, Kurt Wolfgramm, uttaler i denne forbindelse:

— Den forbedra organiseringen av økonomien under denne streiken henger sammen med de erfaringene Sauda-

arbeiderne sjøl gjorde under streiken i 1962. Allmenne erfaringer av de siste par års streikeaksjoner fra ulike land i Europa har også hatt betydning for Ovnshus-arbeiderne.

De streikende arbeiderne i Sauda satset på *sjølbergingslinja* — om å stole på egne krefter — og å stole på arbeiderklassen sjøl på tvers av det sentrale fagforeningsbyråkratiet.

— Hvordan har støttearbeidet vært drevet?

— I begynnelsen av en streik viser det seg som regel at tilgangen av økonomisk støtte går tregt. Arbeidsfolk flest vil først overbevise seg om streikens kvalitative utvikling og karakter. Under de første 14 dagene er det derfor viktig at streikens innhold og støtte til streiken tas opp og formidles av utenforstående og solidariserende kamerater. Dette arbeidet virker mobiliserende og aktiviserende for danning av støttekomiteer og aksjoner, liste- og bosseinnsamlinger. De første midlene som kom inn til streikekomiteen var fra våre mest progressive fagforeninger og bedrifts-klubber. Pengene her samles på ulike måter — enten gjennom styre- eller medlemsmøte-bevilgning, eller gjennom listeinnsamlinger foretatt av progressive arbeidere og tillitsmenn. Den siste formen er så avgjort den beste og mest aktiviserende.

— Andre ting som har hatt betydning for dette arbeidet?

— Her i Oslo har vi i hvert fall fått enestående hjelp fra interesseorganisasjonen Faglig Studentfront og fra Studentersamfunnets faglige utvalg. De har bidratt både økonomisk, materielt og med arbeidshjelp. Dette har betydd

svært meget for organiseringen av arbeidet.

— Hva sier resultatet av støttearbeidet om solidariteten og kampånden i arbeiderklassen i dag?

— Støtten var etter hvert så kraftig at kampånden og solidariteten nesten flammte. Det var framgang, og kampen kunne vært ført lenge i Sauda.

— Hva sier dette om framtida?

— I hvert fall viser det at arbeiderne ikke trenger å frykte for at de ikke får støtte. Men etter erfaringene den siste tida tyder mye på at vi må organisere slikt støttearbeid på mer permanent basis.

SAMFUNNSFAGA LUKKES I OSLO

For lærere og studenter ved Det samfunnsvitenskapelige fakultet i Oslo har situasjonen i lengre tid vært kritisk. Lærerne har fått større arbeidspress. De er ofte tvunget til å arbeide gratis for universitetet. Av departementet har de fått beskjed om at forskning skal drives i feriene. Studentene på sin side sliter også stadig hardere. De må ofte stå i kø og vente i studiet for å få plass. Og undervisninga de får blir stadig dårligere.

På overflaten kan en tro det er studenttilstrømminga som har vært årsak til denne forverringa. Universitetsledelsen (og staten) har derfor i lengre tid krevd lukking dvs. begrensning av adgangen til studiet ved enkelte institutter. Men både lærere og studenter har hevdet at den

Fra de store studentkampene i vår. Studentfrontformannen lover fortsatt kamp i høst

for vietnam
Utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558, Oslo 1.

VIKTIG SEIER I SAUDA!

STORT OPPSVING I DEN FAGLIGE KAMPEN I VÅR

Etter 5 ukers streik førte ovnshusarbeiderne ved Electric Furnace Company i Sauda sin kamp fram til seier. Streiken førte til kraftig vekst i lønningene på hele bedriften, — ikke bare for den delen av arbeiderne som streiket. Ovnshusarbeiderne gikk opp fra ei årslønn på kr. 24 000 til 31 000 kroner. Dette tillegget — 7000 kroner — innebærer ei øking på ca. 30 prosent. I dette er innregnet det generelle tillegget fra oppgjøret på 9,5 prosent.

NAF og LO's talerør «Arbeiderbladet» forsøker å framstille det som om denne lønnsøkningen var sikker allerede før streiken, og at streiken ikke hadde noen betydning i det hele tatt. Dette er imidlertid ikke riktig. Hovedspørsmålet i streiken var spørsmålet om bonusgarantien, og Sauda-arbeiderne gikk tilbake på jobb nettopp fordi de anså den garantien de fikk som tilfredsstillende.

Arbeiderne oppnådde ikke bare økt lønn. Bedriften måtte også gå med på å avstå fra nedskjæringer i arbeidsstyrken. Det beryktede lønnsystemet UMS er sagt opp for vedlikeholdsavdelingen og en tar sikte på å utarbeide et fastlønnsystem for hele bedriften.

Ovnshusarbeiderstreiken er ikke den eneste militante streikeaksjonen som har vunnet seier i det siste halvåret. I forrige nummer av Klassekampen kunne vi melde at arbeiderne ved bedriften Norgas A/S i Oslo fikk øking i timelønna på kr. 2,21 — dvs. ca. 20 prosent — gjennom en 16-dagers streik. Arbeiderne ved Zinken i Odda har også oppnådd ca. 20 prosent gjennom sin gå sakte-aksjon tidligere i vår.

Det er tydelig at de såkalte «ulovlige» aksjonene i samband med dette oppgjøret har gitt betydelige resultater. Arbeiderne fra Sauda, Odda og Norgas er i dag kanskje de eneste som kommer ut av oppgjøret med overskott i posen. Borgerskapet og dets presse prøver sjølsagt å hindre at folk får greie på disse erfaringene. De er redde for at folk skal ta lærdom av det som er skjedd.

Ikke bare arbeiderne ved de bedriftene der kampen har vært skjerpet har vunnet på streikene. Arbeiderne over hele landet har fått styrket sin posisjon overfor arbeidskraftkjøperne ved at streike-truselen er gitt nytt innhold. De militante aksjonene under dette oppgjøret tjener såleis hele arbeiderklassen i Norge.

Oppsvinget i den faglige kampen i Norge det siste halvåret har hatt betydelig omfang. Tusener av arbeidere har vært i kamp på ulike vis — i aksjoner med ulikt kamptiv og ulike resultater. Vi kan nevne i fleng: to-timers aksjonen mot moms, aksjonene i Grafisk, Koksverket, Sauda, Odda, Norgas, Sporveien i Oslo, Borregaard, Saugbrugsforeningen, Moss Glassverk, Hydro, Union, Innenriksfarten, Alta Steinsliperi, Bangdalsbruket, Fjeldhamar Brug, Kongsberg Våpenfabrikk, Jøtul, Kalnes Mek., Kaarbos Mek. osv. En rekke aksjoner er ikke kjent utenom bedriften der de foregikk. Ved siden av det tallmessige oppsvinget er det viktig at en virkelig storstreik har vunnet seier for første gang siden krigen: Streiken i Sauda.

AKSJONENES POLITISKE INNHOLD

Viktigere enn det kvantitative omfanget av oppsvinget er oppsvingets politiske innhold. Den politiske kampen har i

første rekke rettet seg mot borgerskapets undertrykkelse av arbeiderklassens faglige kamp, og har bidratt til å avdekke borgerskapets diktatur for arbeiderklassen.

Kamp mot borgerstaten og dens arbeidsrett har stått sentralt. På Norgas i Oslo kjempet streikevakter mot borgerskapets politi. Politiske spørsmål som kamp mot komplette avstemninger og kamp mot tvungen lønnsnemnd har stått i forgrunnen. Borgerskapets angrep på streikebevegelsen gjennom LO-pampene og arbeidsretten har gitt bevegelsen et klart politisk innhold ved siden av det økonomiske.

Sauda-streiken har i tillegg til disse mer defensive trekkene hatt et viktig offensivt preg. Dette kom til uttrykk gjennom arbeidernes dugnadsaksjon. Arbeiderne brukte tida de hadde ledig til å utføre oppgaver som det passet dem: Oppmaling av Folkets Hus på stedet, planering av leikeplass og fotballbane like ved et nytt byggefelt, rydding av en veg, osv. Disse tiltakene er uttrykk for reell folkemakt, de er en spire til sosialisme og viser for arbeidsfolk hva de kan utføre når de tar saka i egne hender.

Dette sosialistiske preget ved streiken i Sauda kommer også til uttrykk gjennom en uttalelse vedtatt av Sauda Fabrikkarbeiderforening etter streiken. Der heter det bl. a.: «Resultatet av streiken er bare midlertidig. Under kapitalismen må arbeiderne alltid kjempe. Eierinteressene vil alltid forsøke å undergrave det som er vunnet gjennom skatteheving og prisstigning. Arbeiderne kan bare få de verdiene de skaper under en annen samfunnsform. Arbeidsfolk må derfor forberede seg på stadig nye kamper. Erfaringene viser at hvis vi står samla i kampen har vi ingen ting å frykte.»

For marxist-leninistene vil det bli viktig å styrke den politiske sida gjennom grundig propaganda. Bare slik kan kampen mot borgerskapets diktatur bli konsekvent. Våren viser tydelig at de streikeaksjonene som har hatt det klareste politiske innholdet (Sauda og Norgas), også har vunnet de største seirene.

ORGANISERINGA AV STREIKER

Erfaringene fra i vår viser at spørsmålet om organiseringa av streiker og aksjoner er uhyre viktig. Der aksjonene har vært organisert grundig og etter marxist-leninistiske prinsipper (Sauda og Norgas), har streiken hatt større tyngde og vunnet mer enn ellers. Kommunistenes viktigste prinsipper for streikeorganisering ble sammenfattet alt i 1928 av Komintern i de såkalte *Strasbourgertesene*. Tesene er dels gjengitt i *Klassekampen* nr. 2/70, og vi skal her bare peke på noen viktige punkter.

Grundige forberedelser. Arbeiderne må i god tid forberedes på at konflikten er uunngåelig. Oppretting av streikeledelse, oppstilling av krava, tiltak mot streikebrytere o.l. må forberedes i detalj før streiken proklameres. Ledelsen kan dermed tre i funksjon øyeblikkelig, og rot og kaos unngås.

En uavhengig streikeledelse valgt av alle arbeidere må opprettes før streiken starter eller i det øyeblikket den tar til. En ledelse valgt spesielt for streiken har større autoritet og handlefrihet, og unngår — i motsetning til klubb- og foreningsstyrer — å kunne bli bundet av faglige paragrafer. Gå sakte-aksjonen i Odda i vår viste betydningen av dette. Foreningsstyret — som utgjorde ledelsen — var tvunget til å ta avstand fra konflikten, og det oppsto splid og uvisshet.

Alle streikende må trekkes inn og ha innflytelse på streikens gang. Ofte er det slik at ledelsen proklamerer streik — og arbeiderne går heim og blir der noen uker. Dermed mister streikeledelsen lett kontakten med de streikende, dens virk-

Folk i Sauda diskuterte streiken på gata

engasjeres i arbeid med å skaffe forsyninger. Herunder bør en søke å utvikle samarbeid med bønder, fiskere og småhandlere på stedet for å sikre forsyningene. Dette har også stor politisk betydning fordi det styrker samholdet lokalt.

I samband med større og langvarige streiker er organisering av landsomfattende støttearbeid viktig. Denne oppgaven må skjøttes av andre enn den lokale streikeledelsen om den skal utføres effektivt. Under streikene i Kiruna, i Sauda og på Norgas ble det etablert spesielle støtteaksjoner. For å systematisere dette arbeidet, for å utbygge det slik at økonomisk støtte kan komme raskest mulig, er det behov for oppretting av en permanent støtteorganisasjon. Støtteaksjonen for Sauda-arbeiderne har tatt initiativet til dette.

BORGERSKAPETS TAKTIKK

Borgerskapets taktikk overfor streikene i vår har vært preget av to motstridende

toriske og organisatoriske forarbeidet må føres under parolene: «Vent dere ingen ting fra de reformistiske førerne, de vil forråde dere.» «Ta saken i egne hender.» «Forbered dere til kamp, ellers blir dere slått.» «I forbindelse med denne agitasjonen må en utnytte alle konkrete tilfeller av forræderi fra det faglige byråkratiets side under de økonomiske kamper.»

Punktene peker på nødvendigheten av hard og vedvarende kamp mot sosialdemokratisk innflytelse — såvel i forberedelsen som under iverksettninga av aksjonen. Dette kaller revisjonistene og reformistene «sektarisme». Erfaringene fra i vår viser imidlertid at tesene er riktige.

Sosialdemokratene i Norge kan i dag skilles i tre hovedgrupper: NKP-revisjonister, lokale SF-pamper og lokale pamper tilsluttet DNA eller uten partitilknytning.

SF har hatt liten sjølstendig faglig aktivitet. Den mye oppskrytete «ag-

Stemningen var militant i Sauda

somhet kan ikke kontrolleres av dem, den utsettes for press uten å føle at den har arbeiderne bak seg. De streikende kan miste samhaldsfølelsen, utsettes for press, narres med alle slags rykter og avviskriverier. Streikens gang må avgjøres på allmannamøter av alle de streikende, og alle må delta i iverksettninga av beslutningene. Denne korrekte metoden for streikeledelse — streikeledelse etter masselinja — ble brukt både på Norgas og i Sauda.

De streikendes familier må trekkes inn gjennom spesielle møter og må tillegges spesielle oppgaver. Slik reduseres faren for motsigelse mellom de som streiker og deres familier.

Streikeledelsen må være hemmelig for å unngå press, bestikkelser og seinere trakassering av medlemmene.

Krava må knyttes til frister slik at trenering lettere kan bekjempes, og for at streikeledelsen lettere kan holde initiativet overfor motstanderen.

SJØLHJULPENHET OG STØTTEARBEID

Streikeledelsen må søke å utvikle mest mulig sjølhjulpethet. De streikende må

interess. For det første har borgerskapet hatt ønsket om å «statuere et eksempel» gjennom å kvele streiken raskest mulig og hardest mulig. På den andre sida har det fryktet at dersom dette ikke lyktes, men derimot ble møtt med militante svar-tiltak, ville streikene kunne spre seg. De har vaklet mellom det å slå for å knuse og det å klappe for å berolige.

Ut fra denne motsigelsen har borgerskapets taktikk tatt to hovedformer: Enten skremme, dømme, true og hets i pressa (denne reaksjonen var typisk overfor Norgas-arbeiderne) eller betale og holde kjeft (Sauda). Viktig er det også at ettersom en streik trekker i langdrag, vil konflikten mellom NAF-ledelsen og de lokale kapitalistene vokse. Den første ønsker å bevise at streik ikke nytter — de andre er mer opptatt av å holde pengepungen full og få produksjonen raskt i gang igjen.

SOSIALDEMOKRATENES ROLLE OG KAMPEN MOT DEM

Strasbourgertesene understreker betydningen av kamp mot sosialdemokratene og deres faglige byråkrati: «Det agita-

opposisjonen» deres i Rogaland røte f. eks. ikke på seg under Sauda-streiken. SF-folk spilte en viss rolle under gå sakte-aksjonen i Odda. Her hindret SF-folk i foreningsstyret at styret ble innkalt til møte under aksjonen, og hemmet dermed ledelsen av aksjonen. De angrep også marxist-leninistene i foreninga rett før aksjonen og prøvde såleis å splitte fronten. I samband med Norgas gjorde SF-ledelsen ikke annet enn at «Orientering» trykte ei pressemelding fra Norgas-arbeiderne, og at redaktøren i bladet satte navnet sitt under den. I samband med Sauda-konflikten kjørte SF-lederne i spenn med NKP-revisjonistene for å splitte støttearbeidet.

Også NKP-ledelsen har hatt lite initiativ i vår. Dels skyldes dette sikkert uenighet innen revisjonistklikken om vurderinga av oppgjøret. Ledelsen i NKP kjørte ut et eget støtteopplegg for Sauda-arbeiderne og nektet å samarbeide med marxist-leninistene innen den støtteaksjonen som allerede var dannet. Den formelle begrunnelsen for dette var at de ikke kunne delta i en støtteaksjon der

Forts. side 10

Møte i Sauda Fabrikkarbeiderforening under streiken